

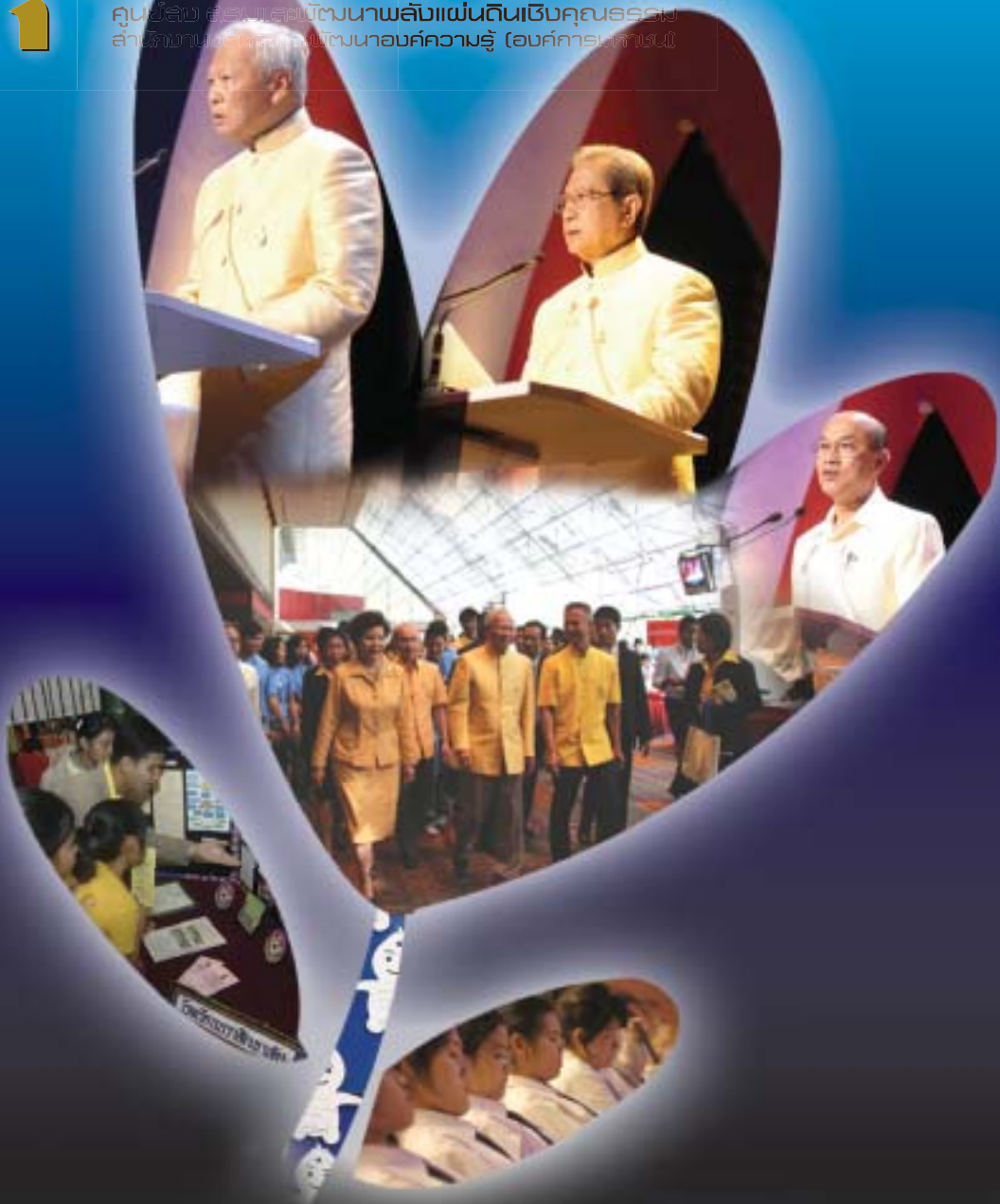

ปีที่ 2 ฉบับที่ 2 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

คุณธรรม

1

คุณยี่สิบ สตรี เสด็จพระราชทานพาลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม
สำนักขานขรรค์คุณนิพนธ์นาองค์ความรู้ (องค์การมหาชน)

สมัชชาคุณธรรมแห่งชาติและตลาดนัดคุณธรรม ครั้งที่ ๒

๒๖-๒๘ มกราคม ๒๕๕๐
ณ ศูนย์ประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

ถึงเวลา... คุณธรรมนำสังคมไทย

ถึงเวลา...คุณธรรมนำสังคมไทย

เป็นอย่างไรบ้างคะ กับโฉมใหม่ของวารสารคุณธรรม ทั้งรูปแบบและเนื้อหาที่ปรับปรุงใหม่ เสียงสะท้อนจากผู้อ่านเป็นสิ่งที่เราปรารถนาเป็นอย่างยิ่ง ฉะนั้น หากมีข้อติชมในเรื่องใด โปรดอย่าลังเลนะคะ ติดต่อมาได้ทั้งจดหมาย โทรสารและอีเมลตามสะดวกค่ะ

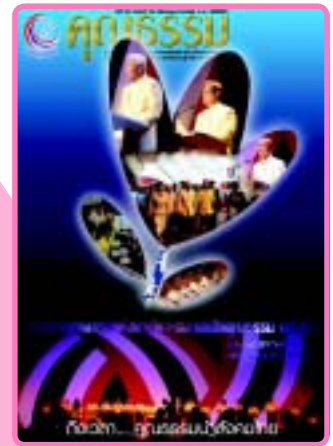
ฉบับนี้ มาพร้อมกับเรื่องราวหลากหลาย จากงานใหญ่ของคุณ์คุณธรรม นั่นคืองานสมัชชาคุณธรรมแห่งชาติและตลาดนัดคุณธรรม ครั้งที่ 2 ที่เพิ่งเสร็จสิ้นไปหมาดๆ ที่ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมื่อวันที่ 26-28 มกราคมที่ผ่านมา

ใครที่มีโอกาสไปร่วมงานและเที่ยวชม คงจะได้เห็นแล้วว่า เมืองไทยมีอะไรดี ๆ ในแง่มุมต่างๆ เต็มไปหมด เห็นแล้วเกิดกำลังใจในการทำดีขึ้นมากทีเดียวค่ะ ส่วนใครพลาดโอกาสก็เชิญเก็บเกี่ยวภาพแห่งความประทับใจได้ในเล่มเลยคะ

เนื้อหาส่วนอื่นก็อัดแน่นไปหมดคะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพระราชอารมณ์ขัน เรื่องของอาจารย์ระพี สาคริก โครงการออบมบุญวันละบาทของพระสุบินแห่งจังหวัดตราด เด็กเก่งแห่งบัณฑิตเดชาและคุณธรรมจากภาพยนตร์สมเด็จพระนเรศวรมหาราช และอื่นๆ อีกมากมาย

ขอเชิญเสพสาระบันเทิงเชิงคุณธรรมได้เลยคะ

บรรณาธิการ

สารบัญ

2	ยินดีต้อนรับ	
3	เรียนรู้จากพ่อ	: พระราชอารมณ์ขัน
6	ต่อสายตรง	: ตลาดนัดคุณธรรม ตลาดดี ๆ ที่กำลังรอการขยายตัว
10	จุดประกาย	: ออบมบุญวันละบาท อิ่มเงิน ออบมบุญ อุ้มช่วยประชาสวัสดิการ
14	เจาะใจขยายผล	: ปฏิญญาคุณธรรมก้าวสำคัญสู่ สังคม “รู้ รัก สามัคคี อยู่ดีมีสุข”
18	หนึ่งในร้อย	: ระพี สาคริก ครูของแผ่นดิน
22	สื่อสีขาว	: สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เพื่อความเป็นหนึ่งเดียวของคนในชาติ
24	คุณยายดอดคอม	: คุณธรรมนำสังคมไทย
26	สดจากพื้นที่	: เยาวชนแสงอรุณ เครือข่ายเยาวชนในรูปแบบชายตรง
27	สนุกกับน้องดี-เดียว	
28	ปฏิทินคุณธรรม	
29	คุยกับบ.ก.	
30	เด็กไทยเฝ้าดี	: แคมป์ Power Band Awards เก่งแบบยกทีม
32	แผนที่คนดี	: ชายผู้ใช้วัยเกษียณอย่างคุ้มค่า เพื่อแทนคุณแผ่นดิน

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

อ.ไพบุลย์ วัฒนศิริธรรม
อ.นราทิพย์ พุ่มทรัพย์
แก้ว วิฑูรย์เธียร

กองบรรณาธิการ

อังคณา เชาว์วัฒนาพานิช	ประมวล บุญมา
วิไลวรรณ ถักไทย	ณัฐกฤตา หิรัญสุข
ศศิธร เล็กสุขศรี	สุชาติ นกอยู่
วิมล ผิวอ่อน	ศรวิไล นวลขาว
ประกอบ นวลขาว	ศิริวรรณ ดวงกลมไพบุลย์
สมชาย มนต์ศิริศักดิ์	วันวิลาห์ รอดเจริญ
พงศธร ไชยงค์	บัณฑิต วรรณสุ
ณัฐฐ์บรรจง เดชวิริยะชาติ	อนุสรณ์ ปัทมะสังข์
ปรินทร บุญเนตร	อมรรัตน์ ชีรสรเพชญ
ครรชิต ปิตะภา	พิพัฒน์ เพชรจิโรจน์
วชิราวุธ ชูวงษ์วาน	รัตใจ เปี้ยแก้ว
สุชมาล มลิวัลย์	นิพล ธนัญญา
วรลักษณ์ สุขสละ	

ผู้ออกแบบจัดพิมพ์

บริษัท สไตล์ครีเอทีฟเฮ้าส์ จำกัด
โทร. 0 2945 8051-6 โทรสาร 0 2945 8057
E-mail : stylecreative@yahoo.com

ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาแผ่นดินเชิงคุณธรรม (ศูนย์คุณธรรม)
เลขที่ 69/16-17 อาคารวิทยาลัยการจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล (CMMU)
ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทรศัพท์ 0 2644 9900 โทรสาร 0 2644 4901-2
www.moralcenter.or.th

พระราชโอรสอัครมณเฑียร

แม้ว่าในหลวงของเราจะมีพระราชภารกิจมากมายเพียงใด ต้องเสด็จพระราชดำเนินไปทุกพื้นที่ในพระราชอาณาเขต เพื่อทรงเยี่ยมราษฎร และพระราชทานโครงการพระราชดำรินับพันโครงการแก่ประชาชนของพระองค์ แต่สิ่งหนึ่งที่ทรงมีอย่างสม่ำเสมอ ก็คือพระราชโอรสอัครมณเฑียรต่อบรรดาพลกนิกร และข้าราชการบริพารใกล้ชิด

เรื่องราวต่อไปนี้เป็นคือ ส่วนหนึ่งของพระราชโอรสอัครมณเฑียรที่มีการบันทึกไว้ และเล่าสู่กันฟังจากปากสู่ปากด้วยความชื่นชมในพระบารมี และพระราชปฏิภาณที่แผ่ไปด้วยพระเมตตาและการไม่ถือพระองค์ ยิ่งความปลาบปลื้มสู่ผู้ได้รับฟังอย่างยิ่ง

ที่มาของเนื้อหาที่ท่านจะได้อ่านนี้ ส่วนหนึ่งมาจากหนังสือ “พระราชโอรสอัครมณเฑียร” โดย วิลาศ มณีวัต และอีกส่วนหนึ่งจากการบันทึกในเว็บไซต์ต่างๆ มากมาย

ยิ้มของฉัน

เมื่อเสด็จเยือนสหรัฐอเมริกาเมื่อปี พ.ศ. 2503 ก่อนที่กลุ่มนักข่าวจะกราบทูลลาหลังพระราชทานสัมภาษณ์ มีนักข่าวหนุ่มคนหนึ่งกราบทูลถามเป็นคำถามสุดท้ายว่า “ทำไมพระองค์จึงทรงเคร่งขรึมนัก...ไม่ทรงยิ้มเลย?”

ทรงหันพระพักตร์ไปทางสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พลังรับสั่งว่า “นั่นไง...ยิ้มของฉัน”

แสดงให้เห็นถึงพระราชปฏิภาณ และพระราชโอรสอัครมณเฑียรอันล้ำลึกของพระองค์ท่าน ทำให้ทรงเป็นที่รักของประชาชนอเมริกันโดยทั่วไป ในวันที่เสด็จฯ รัฐสภาของเกรส เพื่อทรงมีพระราชดำรัสต่อสภาฯ จึงทรงได้รับการถวายการปรบมืออย่างกึกก้องและยาวนานหลายครั้ง

เราพวกเดียวกันนะ

นายตำรวจคนหนึ่งเคยเล่าให้ฟังว่า ในการเสด็จฯ ออกเยี่ยมราษฎรอำเภอไกลๆ ที่กันดารนั้น บางครั้งท่านก็อยากจะกราบทูลด้วยราชาศัพท์แต่อันที่จริงนั้นไม่ต้องก็ได้ มิได้ทรงเห็นเป็นเรื่องสำคัญ เพราะทรงถือว่าความจงรักภักดี และความเคารพในหัวใจนั้นสำคัญยิ่งกว่าราชาศัพท์ แต่ถึงกระนั้น ท่านบางคนก็ยังอยากจะกราบทูลให้ถูกต้องตามแบบแผน อุตส่าห์ไปซ้อมมาเสียหลายวัน ท่องมาจนจำขึ้นใจ แต่พอเสด็จฯ มาถึงเข้าจริงๆ ท่านท่านก็สั่นหวั่นด้วยฤทธิ์ประหม่า รายงานตัวออกไปว่า

“ขอเดชะ ข้าพระพุทธเจ้า ทรงพระนามว่า...”

“เราพวกเดียวกันนะ...”

รับสั่งด้วยความเมตตาอย่างพอดูกับลูก

ท่านท่านนั้นเห็นว่าทรงพระกรุณาเช่นนั้น ก็เลยเปลี่ยนใจมากราบทูลด้วยภาษาธรรมดา

ได้โผล่เก่

อีกครั้งหนึ่งที่ภาคอีสาน เมื่อเสด็จขึ้นไปทรงเยี่ยมบ้านของราษฎรผู้หนึ่ง คณะผู้ตามเสด็จทั้งหลายต่างแปลกใจในการกราบบังคมทูลที่คล่องแคล่วและใช้ราชาศัพท์ได้อย่างน่าฉงน เมื่อในหลวงมีพระราชปฏิสันถารถึงการใช้ราชาศัพท์ได้ดีนี้ จึงมีคำกราบทูลว่า “ข้าพระพุทธเจ้าเป็นได้โผล่เก่เก่ บัดนี้มีอายุมากจึงเลิกรามาทำนาทำสวน พระพุทธเจ้าข้า..”

มาถึงตอนสำคัญที่ทรงพบนักในกรุงที่เลี้ยงไว้ที่ซานเรอโน ก็ทรงตรัสถามว่า เป็นนกอะไรและมีกี่ตัว.. โผล่เก่เก่กราบบังคมทูลว่า “มีทั้งหมดสามตัว พระมเหสีมันบินหนีไป ทิ้งพระโอรสไว้สองตัว ตัวหนึ่งที่ยังเล็ก ตรัสล้อแอ้อยู่เลย และทิ้งให้พระบิดาเลี้ยงดูแต่ผู้เดียว” เรื่องนี้ ดร.สุเมธเล่าว่าเป็นที่ต้องสะกดกลั้นหัวเราะกันทั้งคณะไม่ยกเว้นแม้ในหลวง

ขอให้ในหลวงผ่านก่อน

ราวปี พ.ศ.2498 คราใดที่เสด็จพระราชดำเนินแปรพระราชฐานไปประทับ ณ พระราชวังไกลกังวลนั้น จะทรงขับรถยนต์พระที่นั่งไปยังท้องที่ห่างไกลทุกคันดาราหันหัวหิน หนองพลับ แก่งกระจาน ด้วยพระองค์เอง ทำนองเสด็จประพาสต้นของรัชกาลที่ห้า โดยที่ราษฎรไม่รู้ตัวล่วงหน้าว่าทรงมาถึงแล้ว

วันหนึ่งทรงขับรถยนต์พระที่นั่งผ่านไปตั้งบริเวณหมู่บ้านห้วยมงคล อำเภอหัวหิน ซึ่งราษฎรกำลังช่วยกันตบแต่งประดับซุ้มรับเสด็จกันอย่างสนุกสนานครั้นแคว้น และไม่เคยคาดคิดว่าเป็นรถยนต์พระที่นั่งส่วนพระองค์

NSG หันพระพิศโรไปทาง สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พลากรับสั่งว่า “บั้นใจ... ยืนของจีน”

“ต้องให้ในหลวงเสด็จก่อน แล้วพรงนี้ถึงจะลอดผ่านซุ้มได้...วันนี้ห้ามลอดผ่านซุ้มนี้ เพราะขอให้ในหลวงผ่านก่อนนะ...” ชายเฝ้าซุ้มบอก

ทรงขับรถยนต์พระที่นั่งเบี่ยงข้างทางไม่ลอดซุ้มดังกล่าว วันรุ่งขึ้นเมื่อทรงขับรถยนต์พระที่นั่งเสด็จพระราชดำเนินไปทรงเยี่ยมราษฎรในหมู่บ้านนี้อย่างเป็นทางการพร้อมคณะข้าราชการบริพารผู้ติดตาม ทรงมีพระดำรัสทักทายกับชายผู้เฝ้าซุ้มหน้าซุ้มเมื่อวันวานว่า “วันนี้ฉันเป็นในหลวง..คงผ่านซุ้มนี้ได้แล้วนะ..”

จับดี๊ หน้อย

มีเรื่องหนึ่งเคยฟังจากผู้ใหญ่เล่าเมื่อนานมาแล้ว มีช่างไปทำผ้าเตาดานในวัง คนหนึ่งกำลังยืนบนบันได ส่วนหัวอยู่ใต้ผ้า อีกคนคอยจับบันไดอยู่ด้านล่าง พอดีในหลวงเสด็จมา คนที่อยู่ข้างล่างเห็นในหลวงก็ก้มลงกราบ คนอยู่ด้านบนไม่เห็น ก็บอกว่า “เฮ้ย จับดี๊ หน้อยสิ อย่าให้แก่ง”

ในหลวงทรงจับบันไดให้ เค้กก็บอกว่า “เออ ดี๊ เสร็จงานนี้จะให้ช่างจริง” (สงสัยคงจะเพิ่งเข้ามาทำงานยังไม่ผ่านโปร) พอเสร็จก็ก้าวลง พอเห็นว่าเป็นคนจับบันไดให้ ถึงกับเข่าอ่อน จะตบบันได รีบลงมาก้มกราบในหลวงทรงตรัสกับช่างว่า “แหม ดินะ

ที่ชมว่าใช้ได้ แถมจะปรับตำแหน่งให้เป็นช่างอีกด้วย”

เราไม่ใช่มิกก็เมาส์

เมื่อครั้งท่านพระชนมายุ 72 พรรชามีการผลิตเหรียญที่ระลึกออกมาหลายรุ่น เจ้าชองกิจการนาฬิกาเย็บห่อหนึ่งได้ยื่นเรื่องขออนุญาตนำพระบรมฉายาลักษณ์ของท่านมาประดับที่หน้าปัดนาฬิกาเป็นรุ่นพิเศษ ท่านทราบเรื่องแล้วตรัสกับเจ้าหน้าที่ว่า “ไปบอกเค้านะ เราไม่ใช่มิกก็เมาส์”

เราชื่อเดียวกัน

ท่านผู้ทรงบุญบุตร วีระไวทยะ รองราชเลขาธิการ เคยเล่าให้ฟังว่า ด้วยพระบุญญาธิการและพระบารมีในพระองค์นั้นมีมากล้นจนบางคนถึงกับไม่อาจจะบังอาจกรากิริยาประหม่ายามกราบบังคมทูล จึงมีผิดพลาดเสมอ แม้จะซุกซุ่มมาอย่างดีก็ตาม ครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน มีข้าราชการระดับสูงผู้หนึ่งกราบบังคมทูลรายงานว่า “ขอเดชะฝ่าละอองธุลีพระบาท ปกเกล้าปกกระหม่อม ข้าพระพุทธเจ้า พลตรีภูมิพลอดุลยเดช ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตกราบบังคมทูลรายงาน ฯลฯ”

เมื่อจบคำกราบบังคมทูล ในหลวง

พอเห็นว่าใบหลวงเป็นคนจับบันไดให้
 ถึงกับเข่าอ่อน จะตกบันได รีบลงมาก้มกราบ
 ใบหลวงทรงตรัสกับช่างว่า
 “ແຮມ ດີນະກໍ່ເໝວ່າໃຜໄດ້ ແຄມຈະປຸງປັດແໜ່ງໃຫ້ເປັນເຂ່າງອັກດ້ວຍ”

ทรงแย้มพระสรวลอย่างมีพระอารมณ์ดีและไม่ถือสาว่า

“เออ ดี เราซื้อเดียวกัน...”

ข่าวว่าวันนั้นผู้เข้าเฝ้าต้องชอนหัวเราะขำขันกันทั้งศาลาดุสิตาลัยเพราะผู้รายงานตื่นเต้นจนจำชื่อตนเองไม่ได้

ขอเดชะ พระหมดแล้ว

เมื่อครั้งในหลวงเสด็จไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อเยี่ยมเยียนราษฎร มีอยู่ครั้งหนึ่งพระองค์ท่านทรงแจกพระเครื่องให้กับราษฎรจนหมดแล้ว ราษฎรผู้หนึ่งจึงกราบบังคมทูลขอรับพระราชทานพระเครื่องว่า “ขอเดชะ ขอพระหนึ่งองค์”

ในหลวงทรงตรัสว่า “ขอเดชะ พระหมดแล้ว”

ทรงพระคัน

ครั้งหนึ่งหลายปีมาแล้ว พระเจ้าอยู่หัวทรงประชวรนิดหน่อยเกี่ยวกับพระฉวีมีพระอาการคัน

มีหมอโรคผิวหนังคนหนึ่งคนะหนึ่งไปเข้าเฝ้าเพื่อถวายการรักษา คุณหมอมเป็นผู้เชี่ยวชาญทางโรคผิวหนัง แต่ไม่ได้เชี่ยวชาญทางราชาศัพท์ก็กราบบังคมทูลว่า “เฮ้อ..ทรง...อ้อ..ทรงพระคันมานานแล้วหรือยัง พะยะคะ”

พระเจ้าอยู่หัวก็ทรงพระสรวล ตรัสว่า “อันไม่ใช่ผู้หญิงนี่ จะท้องได้ยังไง” แล้วคงจะทรงพระกรุณาว่าหมอมคงจะไม่

รู้ราชาศัพท์ทางด้านอวัยวะร่างกายจริงๆ ก็พระราชทานพระบรมราชานุญาตว่า “เข้าพูดภาษาอังกฤษกันเถอะ”

เป็นอันว่าก็กราบบังคมทูลชักพระอาการกันเป็นภาษาอังกฤษไป

คนในแบงก์โทรมา

ช่วงนั้นเพื่อนได้เข้าถวายงานพยาบาลต่อทูลกระหม่อมฟ้าหญิงจุฬาภรณ์ ช่วงเข้าตรูมีโทรศัพท์ตั้งขึ้นในห้องบรรทมของพระองค์ท่าน

เพื่อนรับสายก็มีเสียงพูดมาว่า “ขอสายฟ้าหญิง” เพื่อนได้ถามกลับไปว่า “ขอประทานโทษคะ ใครจะเรียนสายด้วยคะ”

“บอกเขาว่าคนในแบงก์โทรมา” อีกฝ่ายตอบกลับ (ก็ยังเข้าตรูอยู่นี่นา... เพื่อนคิดในใจโทร.มาเรื่องอะไรแต่เข้า)

เพื่อนก็ออกอาการ “งง” อยู่ชั่วครู่... จึงเดินไปทูลฟ้าหญิง

พอกลับมานั่งทบทวน... “คนในแบงก์โทรมา”

ถึงกับตื่นเต้นตกใจจนลุกขนพอง เพราะคนในแบงก์ คือ “ในหลวง”

ชั่งน้ำหนักปริญญาบัตร

ม.ล.ปิ่น มาลากุล เคยเล่าให้ฟังว่า ที่มหาวิทยาลัยประสานมิตรปีหนึ่ง เมื่อพระราชทานปริญญาบัตรเสร็จแล้ว มีพระราชดำรัสแก่ ม.ล.ปิ่นว่า “วันนี้ฉัน

ได้ให้ปริญญาบัตรไปกี่กิโล”

ม.ล. ปิ่น มาลากุล อึกอึก จนด้วยเกล้าฯ เพราะมิได้ให้ปลัดกระทรวงหรืออธิบดีซึ่งนำหนักปริญญาบัตรไว้ก่อนเพื่อกราบบังคมทูล แต่ในปีต่อมาในโอกาสเช่นเดียวกัน เผื่อเหนียว... อธิการบดีของมหาวิทยาลัย ได้เตรียมพร้อมซึ่งนำหนักใบปริญญาบัตรทั้งหมดไว้เรียบร้อยแล้วล่วงหน้า ม.ล.ปิ่น มาลากุล จึงกราบทูลเสียดังว่า

“วันนี้ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานปริญญาบัตรไปจำนวนทั้งหมด 230 กิโลกรัม”

ในทันทีนั้นก็มิพระราชดำรัสถาม ม.ล.ปิ่นว่า “อันจะต้องได้อาหารสักกี่แคลอรี จึงจะพอชดเชยกับแรงงานที่ได้เสียไป”

จะเห็นได้ว่า ในหลวงของเรา ท่านทรงมีพระเมตตาต่อข้าแผ่นดิน อย่างมีถือพระองค์ตลอดมา ในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา ครบ 80 พรรษาในปีนี ขอพระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ

ตลาดนัดคุณธรรม

ตลาดดี ๆ ที่กำลังรอการขยายตัว

นำเสียดายสำหรับมวลหมู่ผู้อ่าน และแนวร่วมผู้ทำดี ที่พลาดโอกาสดี ๆ ในการสัมผัสงานตลาดนัดที่แปลกที่สุดไป นั่นคือ งานตลาดนัดคุณธรรม ซึ่งจัดควบคู่กับงาน สัมมนาคุณธรรมแห่งชาติ จัดติดต่อกันเป็นปีที่ 2 แล้ว ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ เมื่อ 26-28 มกราคม 2550 ที่ผ่านมา

เราก็เลยถือโอกาสรวบรวมภาพแห่งความประทับใจ และบรรยากาศในงานให้ให้ชมกันเต็มๆ ตา พร้อมๆ กับหลากหลายทัศนะจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ทั้งผู้มาร่วมออกงาน ผู้เยี่ยมชมงาน และผู้ที่อยู่ในแวดวงทำดี

อย่างน้อยที่สุด ก็คงจะเป็นส่วนช่วยให้ภาพดีๆ เหล่านี้ได้

รับการสานต่อและแผ่กระจายลงลึกไปถึงพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ
เต็มแผ่นดินอย่างที่เราใฝ่ฝัน

แม้จะเป็นฝัน แต่ก็น่าจะเป็นฝันที่เป็นจริงได้ เพราะ
ทุกภาคส่วนล้วนเห็นด้วย ไม่ว่าจะเป็นผู้ใหญ่ในบ้านเมือง
อย่างท่านประธานองคมนตรี ผู้บริหารประเทศ และที่
สำคัญคือบรรดาเครือข่ายทำความดีที่กระจายอยู่ทั่วแผ่นดิน
แม้แต่คอลัมน์นิสต์ใหญ่จากไทยรัฐอย่าง “ซุม” ยังเขียน
ให้กำลังใจงานตลาดนัดคุณธรรมถึง 2 ครั้ง 2 ครา

ช่วยกันคนละไม้ คนละมือ ตลาดเล็กๆ ที่ไม่มีผู้ซื้อและผู้ขาย
มีแต่ผู้ให้และผู้รับ ก็คงจะแบ่งบานขยายตัวไปอย่าง
กว้างขวางยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน

หลากหลาย

สมพร เทพสิทธิ์า
สมาชิกรสภา
ที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

“ประทับใจที่เห็น เยาวชนทั้งนักเรียน นักศึกษาร่วมงานกันมากๆ งานก็จัดได้ ถูกใจ ไม่ล้าสมัย ทำให้เห็นว่าเมืองไทยยังมี ความหวัง ที่มีคนมาช่วยกันสร้างสังคม คุณธรรม เพราะถ้าศีลธรรมไม่กลับมา โลก จะวินาศอย่างที่ท่านพุทธทาสกล่าวไว้เมื่อ 50 ปีก่อน”

อาจารย์ณงลักษณ์ ทองอยู่
โรงเรียนชลกันยานุกูล ชลบุรี

“ดิฉันสอนวิชาพุทธศาสนาอยู่ ก็อยากมาดูว่ามีแนวทางในการจัดกิจกรรม อยากรู้ว่าจะนำไปปรับใช้ได้อย่างไร พอมา แล้วก็เห็นว่าการนี้ได้พยายามนำเสนอ ความดีที่เป็นรูปธรรม ได้หลากหลาย เช่น แผนที่ดี เห็นว่าเป็นเรื่องใหม่ที่น่าสนใจ ที่ทำที่โรงเรียน ชอบทุกกิจกรรมแต่อยากให้ประชาสัมพันธุ์ให้มากกว่านี้ และสื่อ บางอย่างถ้ามีขายด้วยก็จะดีจะได้นำไป ใช้ได้”

อาจารย์พะเยาว์ ปาลวัฒน์
อาจารย์ก่าจัด หมินน้ำเงิน
สถาบันฝึกอบรมผู้นำ

“เรานำนักศึกษาจาก 5 สถาบันที่ไป อบรมกับเรา มาร่วมจัด โดยเน้นเรื่องสื่อ เคลื่อนที่เรื่องมนุษยสัมพันธ์และไม่มีรูรั่ว พอมาแล้วก็รู้สึกอบอุ่นมีคนดูแลเอา ใจอย่างดอกไม้ธรรมะที่เตรียมมาทั้งหมดอย่าง รวดเร็ว ต้องทำใหม่เพิ่ม ที่ประทับใจก็คือ น้องๆ ที่มาช่วยงานเขาได้ทั้งประสบการณ์ และได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ ต่อยอดกิจกรรม คุณธรรมได้ต่อไป”

ความประทับใจ

อนุศิษฐ์ อัครรัตนศิลป์
ประธานชมรมเกษตรธรรมชาติ
แห่งประเทศไทย

“ผมนำเยาวชนจากสระแก้ว มาร่วมเล่นดนตรีที่บ้านร้องเพลง เพื่อชีวิต และนำเรื่องเกษตรอินทรีย์ไว้สารมาแสดง ผมอยากให้เยาวชนมีส่วนร่วมมากขึ้นกว่านี้ เพราะเขาเป็นคลื่นลูกหลังที่จะมาขับเคลื่อนทั้งเรื่องเกษตรอินทรีย์และเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง ผมดีใจที่มีคนสนใจ มากโดยเฉพาะครูที่สอนจริยธรรมก็สอบถามกันมากว่า ใช้เทคนิคอย่างไรในการสื่อสารกับเด็กๆ”

ด.ช.เจษฎา ป่าหวาย (10ปี)
ด.ช.วัฒน์ชัย เขมโชคนที (12ปี)
ด.ช.ชินกฤติ ทายาศ (8ปี)
ด.ญ.ภัทรภา เสนคราม (11ปี)
โรงเรียนวัดกระเจบัพินิจ กทม.

“อยากมางานอย่างนี้อีก ไม่เคยดูงานแบบนี้เลย ครูอยากให้เพื่อนๆ มาดูกันมากๆ ชอบเรื่องสอนการวาดรูป และชอบละครคุณธรรม ดูแล้วทำให้รู้ว่าทำอย่างไรที่เล่นแล้ว จะทำให้คนดูสนุก”

ด.ช.ศรัณย์ ปิ่นหิรัญ (8 ปี)
ด.ช.ณรงค์ฤทธิ์ ปิ่นหิรัญ (10ปี)
เด็กชมงานจากเพชรบุรี

“ผมมากับคุณย่า มาแล้วสนุกดี ได้ความรู้เยอะทั้งศาสนา เศรษฐกิจพอเพียง การศึกษา คุณธรรม ได้ดูละคร เล่นเกมส์ ตอบคำถาม ได้ประดิษฐ์ของเล่น ผมอยากให้มีงานนี้อีกครับ”

นางสาวอัสมา คำบักดิษฐ์ (17 ปี)
โรงเรียนอิสลามวิทยาลัย
แห่งประเทศไทย ตัวแทนโครงการ
สามศาสนาสมาพันธ์

“ในงานนี้ หนูมาทำกิจกรรมให้กับทั้งสามศาสนา โดยมีหน้าที่คอยช่วยให้ผู้มาเล่นเกมสาค่าได้ง่ายขึ้น ประทับใจที่เห็นคนมาร่วมงานกันมากมายทั้งๆ ที่งานไม่ใหญ่มาก ประทับใจในผลงานของแต่ละบู๊ท ซึ่งมีการสร้างสีสัน ทำให้ผู้มาชมเข้าใจง่าย อยากให้มีการจัดงานแบบนี้ปีละหลายๆ ครั้ง และกระจายไปในแต่ละภูมิภาคคะ”

ออมบุญวันละบาท อ้มเงิน ออบบุญ อุนช่ายประชาสวัสดิการ

พระอาจารย์สุบิน ปณีโต

กริ่ง! กริ่ง! กริ่ง!

เสียงเหรียญบาทกระทบกันกระปุกออมสิน เซรามิคดั่ง กริ่ง! 3 กริ่ง! ก้อ 3 เหรียญ 3 กระปุก ของพ่อแม่ลูกที่ร่วมกันเสียสละทำบุญรายวัน “**ออมบุญวันละบาท**” เป็นกุศโลบายการแปรการแผ่เมตตาอุทิศบุญให้แก่สัตว์ทั้งหลายอย่างเป็นรูปธรรม ให้กระปุกออมสินเป็นบาตรบุญ แล้วทุกคนในบ้านได้ใส่บาตรออมบุญทุกวันด้วยเม็ดเงินวันละ 1 บาท จึงเท่ากับกระบวนกรนี้เป็นแบบฝึกหัดการสอนเรื่องทำบุญทำทาน

“เพื่อพัฒนานิสัยใจคอของผู้คนให้เป็นผู้ที่เสียสละ เป็นการปรับแนวคิดชาวบ้าน จากการทำบุญสร้างศาลา สร้างโบสถ์ เราควรย้อนกลับมาสร้างคน แทนที่จะสร้างแต่วัตถุเต็มไปหมด”

พระอาจารย์สุบิน ปณีโต เอ่ยถึงเบื้องหลังแนวคิด กระบวนกรออมบุญวันละบาท สร้างคุณธรรม ภาวนาสมาธิ สร้างปิติสุขภายในครอบครัว สร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนนอกบ้าน ให้เกิดการเรียนรู้การ ลด ละ เลิกการเห็นแก่ตัว รู้จักแบ่งปันให้ผู้อื่น

ทำไมต้องออมบุญวันละบาท

พระอาจารย์สุบิน ปณีโต แห่งวัดไผ่ล้อม จังหวัดตราด พระนักพัฒนา ผู้ใช้ “เงิน” เป็นเครื่องมือคู่กับ “พุทธธรรม” มากำกับแก้ไขปัญหาของคนจน ผู้ที่ถูกเพิกเฉยไม่เอาธุระจากสวัสดิการของรัฐ ถูกแบ่งแยกให้เป็นภาระของสังคม ถูกละเลยความเป็นตัวตนและบริบทชีวิตของคนจนที่แตกต่างกัน (ซึ่งคนจนมักถูกเหมารวมว่าเป็นคนขี้เกียจ) พระอาจารย์ได้ช่วยกระตุ้นต่อมคุณธรรม คู่กับการฟื้นฟูความเป็นชุมชนที่เกื้อกูลพึ่งพาอาศัยกัน ชี้ให้เห็นทุกข์ของคนจนว่า ไม่มีสวัสดิการอย่างข้าราชการ ไม่มีประกันสังคม ไม่มีความมั่นคงในชีวิต บ้างก็ไม่มีแม่แต่บัตร์ทอง 30 บาทรักษาทุกโรค

พระอาจารย์สุบิน อธิบายถึงวิสัยทัศน์การก่อตั้งกองออมบุญวันละ 1 บาทว่า

“กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ได้คาดการณ์ตัวเลขไว้ว่า อีกประมาณ 10 ปี คือประมาณปี พ.ศ. 2563 คนหนุ่มคนสาววัยทำงาน 4 คน ต้องเลี้ยงคนแก่ 1 คน อัตรา 4 : 1 โดยไม่รวมเด็ก คนพิการ พบว่า สถิติคนแก่ดูแลแล้วจึงมีอัตราเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ เพราะการแพทย์

ลองนึกดูว่ามีต้นไม้ 2 ต้น
ต้นหนึ่งให้น้ำ 1 ถึง 200 ลิตร
รดน้ำโครมเดียวจบ
อีกต้นรดน้ำทุกวันเป็นหยดทีละๆๆ
แต่น้ำหยดทุกวันตลอดชีวิต
ต่อเนื่อง สม่ำเสมอ
ต้นไม้ไหนจะโตและอยู่รอดได้ดีกว่ากัน

ก้าวหน้าขึ้น แต่เด็กเกิดน้อยลง วัยรุ่นตายมากขึ้นด้วย 1. อุบัติเหตุ
2. วัยรุ่นชอบยกพวกตีกัน 3. วัยรุ่นชอบมั่วยาเสพติด ซึ่งต้นเหตุนี้จะขยาย
จนเกิดปัญหาตามมาอีก เพราะปัญหาของยาเสพติดนำไปสู่การมั่วสุมทาง
เพศ สิ่งเหล่านี้จะถูกผลักดันให้กับสังคม เราก็เลยกลับไปมองว่า คนหนุ่ม
สาว 4 คน จะต้องเลี้ยงคนแก่ 1 คน ก็กลับกลายเป็นไปมองได้ว่า คนแก่ 1 คน
กลับต้องไปเลี้ยงคนหนุ่มสาว 4 คน ตอนนี้อยากเป็นภาระของสังคมเพราะ
คนพิการที่เกิดจากอุบัติเหตุ ยาเสพติด ตรงนี้เกิดเป็นภาระให้สังคมมากขึ้น
เรื่อยๆ ฉะนั้นถ้าไม่มีกองทุนนี้ เราก็ต้องโยนภาระพวกนี้ให้ใครต่อใครก็
ไม่รู้ คนที่ไม่รู้เรื่องรู้อาวก็ต้องพลอยรับเคราะห์ไปหมด ในความคิดจึงมอง
ว่าเราจะต้องช่วยเหลือตัวเองให้ได้ก่อน ก่อนที่เราจะไปช่วยคนอื่น”

ทำทานสไตล์...สบาย...สบาย...

ความจริงพระอาจารย์สุบิน ได้ริเริ่มคิดเรื่อง “กองทุนวันละ 1 บาท”
นี้พร้อมๆ กับเรื่อง “สัจจะสะสมทรัพย์” ตั้งแต่ปี 2530 แต่เวลาทำจริง
ต้องค่อยๆ เริ่ม โดยเริ่มจากการมุ่งเลี้ยงเงินในหมู่บ้านเขาเองก่อน ไม่ต้อง
รอประชาสงเคราะห์ ออมกันภายในหมู่บ้านกู้กันช่วยกันเองภายในหมู่บ้าน
ก่อน สัจจะสะสมทรัพย์จึงเป็นฐานคิด ฐานโครงสร้างที่ลงหลักปักฐาน ให้
กลุ่มสมาชิกได้เกาะเกี่ยวคุณธรรมภายในกลุ่ม ไม่ต้องมีหลักฐานอื่นๆ ในการ
กู้ กำกับพฤติกรรมกันเองภายใน กระตุ้นความเป็นชุมชนที่เกื้อกูลกันขึ้นมา
อย่างจับต้องได้

“การช่วยคนไม่ใช่จะช่วยเหลือเฉพาะตอนมีคนตาย อย่างกลุ่มฌาปนกิจศพ
จะได้ใช้เงินออมต่อเมื่อผู้ออมเสียชีวิตเพื่อทำงานศพเท่านั้น ถ้ามั่วระหว่ง

คนเป็นกับคนตายใครต้องการใช้เงินมากกว่ากัน
เวลาไปช่วยงานศพเอาเงินใส่ซอง ถ้ามั่วคนตาย
อยากให้ช่วยตอนที่เขายังมีลมหายใจอยู่ หรือตอน
หมดลมไปแล้ว เช่น ตอนเตี๊ยมศพ แก่ เจ็บ เรา
ควรจะช่วยขณะที่เขามีชีวิตอยู่ ที่เป็นผู้รู้จักหัว
รู้สึกเจ็บปวด และประสบการณ์ทุกซ่จะดีกว่าตอน
คนตายหรือไม่”

พระสุบินเทศน์ไป เล่านิทานไป ตั้งใจทย์
ให้ญาติโยมได้คิด ได้วิจยไปภายในตนเอง นี่คือ
เครื่องมือหลักที่พระอาจารย์ใช้ เช่น ท่านถาม
ว่า

“ระหว่างการทำบุญ 1 ล้านบาท กับ 1 หมื่น
บาทคิดว่าใครได้บุญมากกว่ากัน?” เสียงญาติโยม
แบ่งเป็น 3 ทิศนะบ้างว่า 1 ล้านบาทจำนวน
มากกว่าต้องได้บุญมากกว่า บ้างว่า 1 หมื่นบาท
ได้บุญมากกว่าเพราะผู้ให้เต็มใจให้ไม่เสียตายบ้าง
ว่าได้บุญเท่ากัน”

เงินเพิ่ม หรือ เงินลดลง
 ไม่ใช่เป้าหมายในการชีวิตความสำเร็จ
 ของออมบุญวันละบาท
 แต่ถ้าจำนวนคนทำบุญยิ่งมาก
 ก็ยิ่งรอด เพราะสภาพความเป็นจริงแล้ว
 ออมบุญวันละบาทจะต้องมีกองเงินสด
 ต้องเอาเงินต้นไปช่วย

พระอาจารย์ยิ้มแล้วเฉลยว่า

“ในพระไตรปิฎกไม่ได้เขียนบอกว่าใครได้บุญมากกว่ากัน แต่ลองนึกดูว่ามีต้นไม้ 2 ต้น ต้นหนึ่งให้น้ำ 1 ถึง 200 ลิตร ราดน้ำใครมเดียวจบ อีกต้นรดน้ำทุกวันเป็นหยดก็กึกก้างๆ แต่น้ำหยดทุกวันตลอดชีวิต ต่อเนื่อง สม่ำเสมอ ต้นไหนมันจะโตและอยู่รอดได้ดีกว่ากัน”

“ปีหนึ่งๆ โยมทำบุญ ทั้งงานบวช งานบุญ งานวัด งานโรงเรียน ฯลฯ เกิน 360 บาทหรือเปล่า?”

“ถ้าทำบุญใส่บาตรวันละ 1 บาททุกวัน ช่วยคนได้ทุกวันดีมีชัย จะทำมีชัย”

“เวลาทำบุญ หรือตักบาตร ใส่บาตร เกิดปีติมีชัย ถ้าเกิดปีติทุกวันดีมีชัย”

“เวลาทำบุญ ให้ทานใครแล้วขอคืนหรือเปล่า?”

คำถามคำตอบภายในตนเอง ทำให้ญาติโยมเกิดการปรับเปลี่ยนทัศนคติเรื่อง “ทรัพย์เป็น

อริยทรัพย์ เป็นมากกว่าทุน มากกว่าความรัก มากกว่าแรงบันดาลใจในการพึ่งตนเอง” พี่นกระบวนทัศน์ชุมชนที่จะหันมาเกื้อกูลกันใหม่

เมื่อจบการเทศน์ ชุมชนที่มีฐานเรื่องสัจจะสะสมทรัพย์อยู่แล้ว ย่อมพร้อมที่จะรับเรื่องออมบุญวันละ 1 บาทได้ไม่ยาก เพราะมีฐานความรู้ความเข้าใจปรัชญาการผูกเชื่อมโยงระหว่างใจ ทำบุญ ทาน เงินออมเข้าด้วยกับสัจจะ การมีส่วนร่วมสร้างชุมชนมั่นคงและประชาธิปไตยของกลุ่ม การปรับสร้าง “วิถีคิดใหม่” ด้วยการให้สวัสดิการแก่ปัจเจก เพื่อให้เกิดเครือข่ายที่แข็งแกร่ง ผักผ่อนความเสียดสี และควบคุมพฤติกรรมสมาชิกพร้อมกัน

บุญสะท้อน ย้อนกลับ..สบาย..สบาย..

สมาชิกผู้ออมบุญ ไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกของกลุ่มสัจจะสะสมทรัพย์ก็รับหมดไม่เลือก ใครจะเป็นพี่น้องกับใครก็ดึงกันมา แต่ขอให้สมัครประชาชน เมื่อเป็นอะไรไป ก็มีหลักฐานมาอ้างอิงกับกลุ่มได้ เมื่อออมบุญครบ 180 วัน จึงจะให้รับสวัสดิการ 9 เรื่อง ได้แก่ 1. เกิด 2. แก่ 3. เจ็บนอนโรงพยาบาลให้คืนละ 100 บาท ปีละไม่เกิน 10 คืน 4. ตายได้ค่าทำศพ 5. ทุนการศึกษา มีงบประมาณให้กู้เพื่อการศึกษา 30% ของเงินออมบุญ โดยไม่ต้องเสียดอกเบี้ย 6. ผู้สูงอายุและคนทุพพลภาพ กองทุนจ่ายให้นำไปฝากสัจจะสะสมทรัพย์ 7. สวัสดิการคนทำงาน 8. ช่วยชดเชยหนี้ที่อยู่กับกลุ่มสัจจะสะสมทรัพย์ 9. สมทบเพิ่มเงินฝาก หากตายแล้วไม่มีหนี้ มีเงินฝากในกลุ่มสัจจะสะสมทรัพย์ จะให้มรดก 50% ของเงินออมบุญ ถ้าผู้รับยังเรียนหนังสืออยู่ ให้ชุมชนตกลงกันเองว่าจะจ่ายให้อย่างไร

โครงสร้างการบริหารจัดการกลุ่มสัจจะสะสมทรัพย์ที่มีอยู่แล้ว บัญชีออมบุญวันละบาทสามารถฝากไว้ให้กองทุนสวัสดิการ กลุ่มสัจจะสะสมทรัพย์ดูแลได้ หากใช้ฐานใหม่จะซ้ำ เพราะคนที่เก็บเงินก็ไม่ว่าเงินที่เก็บมาจะนำมาบริหารอย่างไร ต้องมาเริ่มเรียนรู้กันใหม่ สร้างเงื่อนไขใหม่ กฎเกณฑ์อะไรใหม่หมด ซึ่งหากมีฐานเดิมของสัจจะออมทรัพย์ก็จะมีความสะดวกแลชัดเจนเข้าใจง่ายและรวดเร็ว

เพื่อที่จะทำงานได้ไม่ลำบาก ในกลุ่มเดียวสมาชิกจะมีกองทุนออมบุญวันละบาทได้เพียงชื่อเดียวเท่านั้น คน 1 คน จะมีสมุดได้เพียงเล่มเดียวเท่านั้นใน 1 หมู่บ้าน แต่คน 1 คนสามารถออมบุญหลายกลุ่ม หากจะไม่ให้เงินในกองทุนออมบุญวันละบาทลดลงก็ต้องนำเงินไปเข้าในกลุ่มสัจจะสะสมทรัพย์เพื่อที่จะไม่ให้ตัวเงินลดลง เงินเป็นแสนก็ปล่อยกู้คิดดอกเบี้ยร้อยละบาท ก็จะได้ 1,000 บาท ถ้าคิดร้อยละ 2 ก็จะได้ 2,000 บาท และอาจจะจ่ายเป็นค่าบำนาญอีก 25 ปี

ออมบุญวันละบาทก็อาจจะได้กองทุนเงินเป็นล้านก็ได้ ถ้าเงินเป็นล้าน

ก็นำไปปล่อยกู้ได้เดือนละ 10,000 บาท ก็สามารถจ่ายบ้านญาติให้สมาชิกได้คนละ 300 บาท ทำได้หลายคนจะนำเงินเหล่านี้ไปหมุน จะเป็นผลกำไรเก็บมาให้คนแก่ทั้งที่ต้นทุนก็ยังอยู่ ซึ่งกองทุนออมบุญวันละบาทก็ยังคงโตขึ้นเรื่อยๆ หมุนเวียนเรื่อยๆ มีคนบริจาคเรื่อยๆ

ตัวชี้วัดความสำเร็จของออมบุญวันละบาท

พระอาจารย์สุบิน แจงว่า “ตัวชี้วัดความสำเร็จของออมบุญฯ คือ ความรัก ความสมานฉันท์ ความผูกพันความเห็นอกเห็นใจกันจะมีมากขึ้น ความกระตือรือร้นช่วยเหลือกันมีเพิ่มขึ้นหรือไม่ ถ้า

ปัญหาการลักเล็กขโมยน้อยลดลง อบายมุขลดลง ปัญหาการทอดทิ้งคนแก่ คนเจ็บ คนพิการลดลง และมีความกระตือรือร้นอยากให้กองทุนออมบุญวันละบาทเติบโตมากขึ้น”

เงินเพิ่ม หรือ เงินลดลง ไม่ใช่เป้าหมายในการชี้วัดความสำเร็จของออมบุญวันละบาท แต่ถ้าจำนวนคนทำบุญยิ่งมากก็ยิ่งรอด เพราะสภาพความเป็นจริงแล้วออมบุญวันละบาทจะต้องมีกองเงินสด ต้องเอาเงินต้นไปช่วยพระอาจารย์ได้กล่าวเตือนสติไม่ให้ติดยึดในสวรรค์ ปิดท้ายว่า “การทำบุญหลายกองจะกลายเป็นเรื่อง “ความโลภ” ในบางคนที่หวังทำบุญเอาหน้า และยังหวังกินบุญจากชาตินี้ไปถึงชาติหน้า ซึ่งก็ต้องดูที่เจตนาของผู้ที่ทำว่าทำเพื่อให้มีกิน มีใช้ มีอยู่ บางคนก็จะคิดแบบนี้ หากขึ้นไปที่สูงก็สามารถตกลงมาที่ต่ำได้”

นายอาคม ภูติภัทร์ กรรมการบริหารชุมชนเป็นสุข ภาคตะวันออก

แปร 1 บาท เป็น บาตรแห่งอริยะทรัพย์

ผมมองออมบุญวันละ 1 บาทว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มากนะครับ แนวคิดแรกเริ่มคือ สัจจะสะสมทรัพย์ เพื่อความไม่ประมาท แต่ยังเป็นการทำเพื่อสมาชิก ที่ท่านพุทธทาสว่า “ตัวกูของกู” ที่ผ่านมาหลายหน่วยงานมีความพยายามออมเพื่อขอสมทบ ให้ อบต.สนับสุนนอีก 1 บาท และรัฐบาลกลาง สนับสนุนอีก 1 บาท เท่ากับจาก 1 บาท เป็น 3 บาท ซึ่งก็เป็นเรื่องดี

แต่ของพระอาจารย์สุบินท่านต้องการทำงานเพื่อภพนี้และภพหน้า ต้องเข้าใจคำว่า “ทาน” ให้ลึกซึ้งถึงบุญ ถึงจิตวิญญาณ ถ้าภพนี้ ทำดีสวรรค์เปิดอยู่แล้ว เราพยายามยื่นด้วยขาของตนเองตีมีด ถ้าองค์ประกอบดี ถ้าวันนี้ดี ประตุสวรรค์เปิดเอง 1 บาทสร้างอริยะทรัพย์ ถ้าเกิดผมเป็นอบต. เป็นรัฐบาลนะเป็นพ่อบ้าน ถ้าลูกหลานเราทำดี แล้วเราไม่ให้ ไม่สมทบอย่างนี้ก็แย่แล้ว

เป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจากการเอาเป็นการให้ ถ้าเป็นอะไรที่ไม่ดีลดลง เลิก ถ้ามีอะไรที่ดีทำเพิ่ม **ทำบุญวันละบาท** เท่ากับครอบครัวคุณลดรายจ่าย ลดได้อย่าง

ไรก็เท่ากับครอบครัวคุณลดการกินวันละ

1 บาทต่อคนวันนี้พระอาจารย์ ชวนทำบุญด้วยทรัพย์ แต่กลายเป็นอริยะทรัพย์เพียง 1 บาทก็มีความสุข มีปิติได้ ไม่จำเป็นต้องไปนั่งรถเบนซ์ ต้องทำบุญเป็นแสนเป็นล้าน

ทำบุญวันละ 1 บาท 1 กริ่ง ทุกกริ่ง

มันเกิดปิติสุข สมมุติครอบครัวผม มีผม มีแม่บ้านมีลูก 3 คน รวมเป็น 5 คน พอเย็นลงไปมาสวดมนต์แล้วหยุด อย่างน้อยหนึ่ง ได้ความสัมพันธิในครอบครัว สอง พอเราหยุดเงินลงกระปุกกริ่ง ผมเชื่อว่าภายในเรามีความเปลี่ยนแปลง เราลองถามตัวเองดู พอเราใส่บาตร ใส่ปุ๊บเราปิติมีัย เราได้ปิติคือความสุข เราถูกฝึกให้ละด้วยกระบวนการทำบุญวันละ 1 บาท ทุกวันๆ เราเคยมีชั่วโมงที่คุยกับลูกมีัย แต่ถ้าปากเราพร่ำสอนลูกว่า ลูกให้คนอื่นด้วยนะ ลูกไม่มีอะไรเป็นแค่เรื่องมีด มีแต่ทฤษฎี ไม่เกิดปฏิบัติ ปฏิเวธไม่เกิดหรอก ผลนะ

หลายคนถ้าไม่เข้าใจให้สะสมบุญวันละบาท พอสิ้นเดือนปุ๊บจึงค่อยรวบรวมเงิน 30 บาทมาออม แทนวันละบาท อย่างนี้ทำ

ให้เกิดทุกข์มากกว่าเกิดสุข บังเอิญวันหนึ่งอาคมมีอาชีพรับจ้างวันละ 200 บาท แต่ในครอบครัวอาคมมีสมาชิกรวมอาคมเป็น 5 คน คนละ 30 บาท รวม 150 บาท เหลืออยู่ 50 บาท ผมว่าหลายคน จะเดือดร้อนมากกว่าเครียด สอนใหญ่ที่ผมอยากจะทำอบายให้ทุกคนฟังเพราะนี่คือแก่นหรือคีย์เวิร์ดที่อยากบอกเล่าให้ทุกคนฟัง

ทุกคนต้องการคุณธรรมจริยธรรม พูดเรียกร้องกันทั้งเมือง อยากได้ผลเงาะ ผลมะม่วง อยากได้แต่ไม่มีกระบวนการปลูก รดน้ำ ตัดแต่งกิ่งปุ๋ยบำรุงรักษา เรียกว่าต้องมีทั้ง ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันทางสังคม หรือ Social safety net

ปฎิญาคุณธรรม

ก้าวสำคัญสู่สังคม

“รู้ รัก สามัคคี อยู่ดีมีสุข”

ผ่านพ้นไปด้วยดี สำหรับงานระดับชาติที่สอดรับกับกระแสสังคมที่กำลังเพรียกหาคุณธรรมกันทั้งบ้านเมือง เพื่อสร้างสังคมคุณธรรมให้เกิดขึ้นในเมืองไทยให้จงได้

นั่นคือ งานสมัชชาคุณธรรมแห่งชาติและตลาดนัดคุณธรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 2 ที่จัดขึ้นโดยศูนย์คุณธรรมและองค์กรร่วมจัดอีกกว่า 100 องค์กร เมื่อ 26-28 มกราคม 2550 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

นับเป็นความพยายามครั้งสำคัญ ของผู้นำความคิดและนักกิจกรรมจากทุกภาคส่วนเกือบ 2 พันคนที่มาพร้อมกันระดมสมอง และปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะผลักดัน “ปฏิญาคุณธรรม” ให้เป็นความจริง

1 ทศวรรษสู่สังคม “รู้ รัก สามัคคี อยู่ดีมีสุข”

เป็นครั้งแรกที่มีการกำหนดระยะเวลาของเป้าหมายแห่งการผลักดัน “ปฏิญาคุณธรรม” ให้เกิดผลอย่างแท้จริง โดยมีการกำหนดให้ปี 2560 หรืออีกหนึ่งทศวรรษข้างหน้า เป็นปีแห่งความสำเร็จของการสร้างสังคม “รู้ รัก สามัคคี อยู่ดีมีสุข” ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง อันเป็น

การน้อมนำพระราชดำริแห่งองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาปฏิบัติ และมีเป้าหมายให้บรรลุผลเบื้องต้นภายในปี 2554 อันเป็นปีมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงเจริญพระชนมายุ 7 รอบ 84 พรรษา

โดยรูปแบบของการสร้างสังคม “รู้ รัก สามัคคี อยู่ดีมีสุข” จะเน้นไปที่นโยบายใหญ่ 4 ประการคือ

1. การสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้
2. การสร้างสังคมแห่งความรัก
3. การสร้างสังคมแห่งความสามัคคี
4. การสร้างสังคมอยู่ดีมีสุข

นับเป็นภารกิจที่ท้าทายอย่างยิ่ง สำหรับทุกภาคส่วนในการผลักดันให้ปฏิญญานี้เกิดผลในทางปฏิบัติตามที่ตั้งเป้าหมายไว้

เชื่อเหลือเกินว่า แม้จะเป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่และเกี่ยวข้องกับทุกภาคส่วน แต่ด้วยหัวใจดวงเดียวกันที่น้อมนำด้วยความจงรักภักดีเหมือนกัน จักนำพาให้ “ปฏิญญาคุณธรรม” นี้ประสบผลสำเร็จได้ในที่สุด

ข้อเสนอประกอบการ จากการประชุมสมัชชา

1. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วน ร่วมกันสนับสนุนให้เกิด ชุมชนหรือหมู่บ้านที่มีความเข้มแข็ง เป็นชุมชนแห่งความรู้ ชุมชนแห่งความรัก ชุมชนแห่งความสามัคคี และชุมชนอยู่ดีมีสุข เพื่อเป็นหน่วยสังคมพื้นฐาน ของการสร้างสังคมคุณธรรมในประเทศไทย

2. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้เกิด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ทำงานโดยยึดประชาชนในชุมชนท้องถิ่นเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา และสนับสนุนการพัฒนาตามแผน ชุมชนท้องถิ่นที่ประชาชนในแต่ละชุมชนหมู่บ้านร่วมกันจัดทำขึ้น ตลอดจนมีการใช้งบประมาณอย่างประหยัด โปร่งใส มีประสิทธิภาพ

3. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้เกิด ครอบครัวยุคใหม่ที่ดี สมานฉันท์ในครอบครัวมีความเอื้อเฟื้อเกื้อกูลกัน มีความอดทน ให้อภัย เข้าใจ ใฝ่หาความรู้ และดูแลเอาใจใส่ต่อกัน

4. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้เกิด ระบบการศึกษาที่ใช้คุณธรรมนำความรู้ เด็กและเยาวชนได้รับการอบรมกล่อมเกล่าให้เกิดปัญญา เข้าใจและเข้าถึงความพอประมาณ ความมีเหตุผลและมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควร ต่อการมีผลกระทบใดๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในชีวิต

5. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้เกิด ธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม เกื้อกูล

สร้างสังคมคุณธรรม คุณธรรมแห่งชาติ ครั้งที่ 2

สังคม ไม่เอาเปรียบสังคม ไม่ละเมิดหรือหลีกเลี่ยงการดำเนินงานตามกฎหมายและหลักจรรยาบรรณ รวมทั้งช่วยรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

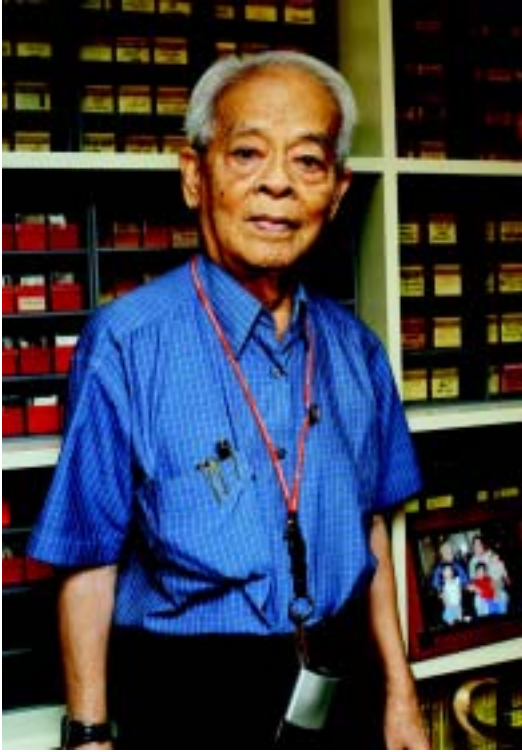
6. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้ ภาครัฐราชการทำงานด้วยความโปร่งใส เป็นธรรม และเสมอภาค ข้าราชการมีค่านิยมในการทำงานเพื่อสังคมและประเทศชาติ ตลอดจนเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านความพอเพียงและความมีเหตุผล

7. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้เกิด สื่อสร้างสรรค์ความดีงามในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สื่อโทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต สิ่งพิมพ์ และจักสนับสนุนให้มีการทำแผนที่ความดีเพื่อค้นหาแบบอย่างของคนดีทั่วแผ่นดินที่สังคมควรยกย่อง แล้วนำมาเผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆ

8. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้เกิด ระบบการเมืองคุณธรรม เป็นการเมืองสมานฉันท์ที่ไม่สร้างความแตกแยกให้กับสังคม มีความโปร่งใส ประชาชนตรวจสอบและให้คุณให้โทษได้

9. ขอให้ภาครัฐและหน่วยงานองค์กรทุกภาคส่วนร่วมกันสนับสนุนให้เกิด ศาสนสถาน ศาสนพิธี ศาสนบุคคล และศาสนธรรม อันสามารถจะเป็นแกนหลักของที่พึ่งให้กับบุคคล ครอบครัว ชุมชน และสังคมทุกภาคส่วน เพื่อการสร้างสังคมคุณธรรม รู้ รัก สามัคคี ตามเป้าหมายต่างๆ ดังที่กล่าวมาทั้งหมด

ระพี สาคริก

ของแผ่นดิน

หากกล่าวถึงครูคนหนึ่งซึ่งมีคุณูปการต่อแผ่นดินไทย และได้รับการยอมรับจากลูกศิษย์ลูกหาทั้งที่ร่ำเรียนจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และบรรดาผู้ที่เป็นชาวไร่ ชาวนา ชาวสวนและบุคคลทั่วไปในวงกว้างนับแสนนับล้านคน ซึ่งต่างพร้อมใจกันเรียกท่านว่า “คุณพ่อ” อย่างเต็มใจ ทุกคนก็คงจะนึกถึงคนที่ชื่อ “ระพี สาคริก” อย่างแน่นอน

ท่านเป็นคนแรกที่ทำให้กองบรรณาธิการวารสาร “คุณธรรม” ต้องหันมาสนใจในการนำเสนอบทสัมภาษณ์ของท่านในคอลัมน์ “หนึ่งในร้อย” ทั้งนี้เป็นเพราะตลอดเวลาการสัมภาษณ์เกือบ 2 ชั่วโมง ที่ท่านเมตตาให้คณะผู้สัมภาษณ์ซักถามทุกเรื่องทุกประเด็น ณ บ้านพักย่านรัชโยธินนั้น เต็มไปด้วยชีวิต จิตวิญญาณและพลังอันลึกลับที่อัดแน่นอยู่ในตัวตนของผู้อาวุโสวัยกว่า 84 ปี

เพราะทุกวันนี้ชีวิตของท่านยังเต็มไปด้วยงาน และงาน จนดูเหมือนว่างานคือชีวิตของท่านนั่นเอง

ทุกเรื่องทุกประเด็นที่ถาม ล้วนมีคำตอบย้อนกลับไป “รากฐานชีวิตจิตใจ” จนทำให้เราต้องย้อนกลับไปศึกษางานเขียนของท่านหลากหลายรูปแบบ จึงได้สัมผัสกับสัจธรรมของชีวิตจากผู้สูงวัยที่ดูเหมือนจะค้นพบความหมายของชีวิตได้อย่างสมบูรณ์แล้ว

ประสบการณ์วัยเด็กที่มีค่ายิ่ง

อาจารย์ระพีมักจะใช้เรื่องราวของชีวิตท่านมาเขียน มาเล่าในทุกๆ ที่ เพื่อสื่อถึงแง่มุมชีวิตและธรรมชาติ โดยที่ไม่เคยคิดปิดบังหรืออ้อมอ้ายกับอดีต เช่นประโยคนี้

“ชีวิตคนเราก็เท่านี้
คงเลิกคิดนำสิ่งใดมาใช้อ้าง
เริ่มรู้จักการเรียนรู้
ช่วยให้กายเบ่งบานสร่างองค์ พาให้ใจมั่งคั่งปลงกาย
เพิ่มพลังจิตใจให้เข้มแข็ง
มุ่งหาความจริงจากวิญญา
ช่วยให้ซึ่งถึงคุณค่าของชีวิต
ช่วยสานใจให้รู้ซึ่งถึงวิญญาณ

หลังผ่านสิ่งผกผันมาหลายอย่าง
หากอยู่อย่างผู้ให้ใจที่มั่นคง
ยิ่งรู้ซึ่งถึงความจริงยังไม่หลง
เพิ่มแรงบันดาลใจให้ไผ่หา
ซึ่งได้มาแต่อดีตอันยาวนาน
ช่วยให้คิดถึงใจที่ไร้สาร
จวบชีวาอวสานผ่านโลกไป”

ระพี สาคริก

ถ้าเรามีจิตใจดีที่มอบให้กับทุกคน
ก็ย่อมเห็นผู้อื่นเป็นคนดีได้ไม่ยาก
ซึ่งความรู้สึกดังกล่าวใช้ได้ผล
กับการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม
รวมทั้งการจัดการศึกษา

“ถ้าใครรู้สึกว่ ฉันเอาเรื่องที่น่าอัศจรรย์ มาเล่าให้คนอื่น ฟังทำไม ทั้งที่ชีวิตตัวเองก็เคยผ่านตำแหน่งหน้าที่อันยิ่งใหญ่ และมีหน้ามีนามามาก มาถึงช่วงหลังๆ ประสบการณ์ชีวิตมัน สอนให้ฉันมองเห็นอีกด้านหนึ่งชัดเจนยิ่งขึ้นว่า อดีตย่อมไม่มีการต้องเอาอะไรกัน และเมื่อไม่มีอายุ ก็ย่อมไม่มีการไ้อวด ด้วย คงเหลืออยู่แต่สิ่งซึ่งเป็นความจริง ที่สามารถสอนชนรุ่น หลังได้เท่านั้น”

ประสบการณ์ชีวิตที่ว่า คือการที่คุณพ่อส่งท่านไปอยู่ โรงเรียนประจำ ๗ ปีเต็ม โดยไม่มีเงินติดตัวและมาเยี่ยมเพียง ครั้งเดียวต่อมาก็ถูกย้ายไปอยู่กับครอบครัวที่คุณพ่อเคารพรัก ซึ่งท่านต้องช่วยตัวเองทุกอย่าง ทั้งงานบ้านและการหุงหา อาหารกินเอง ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะท่านบอกว่า

“พ่อเลี้ยงลูกไม่เหมือนใคร พ่อทั้งหลาย เวลาเลี้ยงลูกถ้า พ่อแม่เจออะไร (ที่เลวร้าย) ก็จะไม่ให้ลูกเจอ แต่พ่อแม่คนนี้ ไม่ใช่อย่างนั้น เจออะไรมา ก็จะทำให้ลูกได้เจออย่างนั้นด้วย คู่ยถึงขยะ เก็บเศษอาหารกินยังมีเลย ทั้งๆ ที่พ่อเป็นคนที ในหลวงไว้วางพระราชหฤทัยมาก แต่พ่อไม่เคยขออะไรจาก ในหลวง นอนอยู่ห้องแถวธรรมดา”

ส่วนหน้าที่ใหญ่โตที่ท่านพูดถึงคือการได้เป็นอธิการบดี ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และรัฐมนตรีว่าการกระทรวง เกษตรและสหกรณ์ควบคู่กันไปในยุคของพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ ก่อนที่จะเกษียณก่อนกำหนด ๒ ปีในปี ๒๕๒๓ ด้วย ความรู้จักพอ

ทำไมจึงพูดทุกอย่างเป็นนามธรรม

เราอดถามคำถามนี้ไม่ได้ เมื่อสนทนากับท่านไปได้สักพัก ใหญ่ๆ

“นามธรรมไม่มีคุณค่าหรอก นามธรรม เป็นสิ่งที่อยู่ในใจ เรา ไม่จำเป็นจะต้องไปเหมือนใคร แต่ถ้าหากเราคิดได้เอง จาก จิตที่อิสระนั้นแหละ คือนามธรรม แต่จะให้ผมพูดว่า รูปธรรม มันเป็นอย่างนี้ ไม่ได้ ผมไม่พูด เพราะเมื่อผมพูดออกไป มันเป็น รูปแบบสำหรับคุณ ไม่ใช่รูปธรรมนะ

รูปธรรม ต้องเกิดจากจิตใจที่อิสระ คิดเองเป็น มีความ

ภูมิใจในสิ่งที่เป็นตัวของตัวเอง นั้นแหละคือรูปธรรม แล้ว ออกมาเป็นการปฏิบัติ ไม่ใช่การพูด

อย่างมีโทรศัพท์มาหา ถามว่า อาจารย์ผมอยากปลุกกล้วย ไม้ จะปลุกอะไรดี ผมไม่บอก ทีแรกเขาก็อาจจะคิดว่า ผมหวง ความรู้ แต่ตอนหลังเขาถึงรู้ว่า การที่อาจารย์ไม่บอกนี้เอง ทำให้ เขามาได้ถึงขนาดนี้ ถ้าอาจารย์บอกก็เสร็จจะ พังไปก็ต้องโทษ อาจารย์แล้ว

แต่เวลานี้คนติดรูปแบบ สับสน ไม่รู้ว่ารูปแบบกับรูปธรรม นั้นมันคืออะไร ฐานมันคนละฐาน รูปธรรม เป็นฐานที่เกิดจาก ความคิดของตัวเอง คิดอย่างอิสระ คิดได้เอง ลองผิดลองถูก ทำไปเถอะ ผิดก็ไม่ใช่ไร ไม่มีตัวตนถูกก็ไม่ใช่ไร ไม่มีตัวตน อีกแหละ สิ่งนี้แหละคือความภูมิใจในตนเอง แต่ถ้าเมื่อไร ต้องไปขอให้เขาพูดว่า รูปธรรมเป็นอย่างไร ก็รูปธรรมมันอยู่ที่ ตัวคุณเองไม่ได้อยู่ที่ผม

คนมักก็จะบอกว่า ผมพูดเป็นนามธรรมเยอะ แต่ผมเคย ผมรู้ว่าจุดประสงค์ของผมมัน คืออะไร คนเราถ้ายังไม่รู้จักเจ็บ ก็ยังไม่รู้จักจำ มีภาชิตอยู่บหนึ่ง ขาดคางคก ยางหัวไม่ตกก็ ยังไม่รู้จักจำ”

ทุกคนในโลกนี้ล้วนเป็นคนดีทั้งนั้น

อาจารย์ระพีมัก แอ่ยในต่างกรรมต่าง วาระเสมอว่า ทุกคน ในโลกล้วนเป็นคนดี และนี่คือเหตุผลของ ท่าน

“ถ้าเรามีจิตใจดี ที่มอบให้กับทุกคน ก็ ย่อมเห็นผู้อื่นเป็นคนดี ได้ไม่ยากซึ่งความรู้สึก ดังกล่าวใช้ได้ผล กับ การดำรงชีวิตอยู่ใน สังคม รวมทั้งการ

จัดการศึกษา ไม่ว่าจะบุคคลใดจะทำงานในด้านบริหาร หรืออื่นใดก็ตาม โดยเฉพาะคนที่ทำงานในด้านสื่อ สรุปว่า แต่ละคนผู้ดำรงชีวิตอยู่ในโลก ย่อมอยู่ร่วมกันกับเพื่อนมนุษย์ ซึ่งเต็มไปด้วยความหลากหลาย หรืออีกนัยหนึ่ง ควรถือหลักการเอาใจเขาใส่ใจเรา อย่างปราศจากการเลือกที่รัก มักที่ชัง แม้แต่คนที่สังคมนั้นเกลียดก็ตาม

ในช่วงที่แม่ผมเสียชีวิต ซึ่งตอนนั้นผมอายุได้ 63 ปี ผมก็ตัดสินใจบวชตามที่ได้เคยขอร้องไว้ แม่เพียงวันแรกหรือวันที่สองที่ออกเดินบิณฑบาตร ช่วงแรกมีโอกาสสัมผัสดอกไม้ข้างทาง หลายคนก็รู้สึกว่ามีกลิ่นหอม ไปอีกช่วงก็พบกองขยะส่งกลิ่นเป็นที่ไม่พอใจของหลายคน หลังจากหวนกลับมาพิจารณาตนเองแล้ว ทำให้ค้นความจริงได้ว่า ดอกไม้หรือขยะมันไม่ได้มีสภาพที่ส่งกลิ่นหอมหรือเหม็น หากความรู้สึกลมหรือเหม็น มันเกิดขึ้นจากเงื่อนไขที่อยู่ในจิตใจตนเอง

สิ่งนี้ทำให้ผมรู้เท่าทันต่อสภาพแวดล้อมได้ทุกเรื่อง จึงไม่ต้องยึดติดกับสิ่งที่กล่าวถึง จนกระทั่งทำให้เกิดความทุกข์หรือความลุ่มหลงมีว่มา”

“อย่าเอาป้ายดอกเตอร์มาแขวนคอฉัน”

เป็นที่ทราบกันดีว่า อาจารย์ยะระพีไม่เคยไปศึกษาต่อต่าง

คนไทยส่วนใหญ่ กำลังตกอยู่ในสภาพล้มตัว เราจึงเห็นว่า คนที่รักชาติ รักแผ่นดินจริงๆ มีน้อยลงไปทุกขณะ

ประเทศ แต่ท่านใช้ภาษาอังกฤษได้ดี เห็นได้จากวันที่ไปสัมภาษณ์ท่าน แล้วมีโทรศัพท์จากญี่ปุ่นเพื่อนัดหมายพบท่านที่เชียงใหม่ ท่านก็สนทนาได้เฉกเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

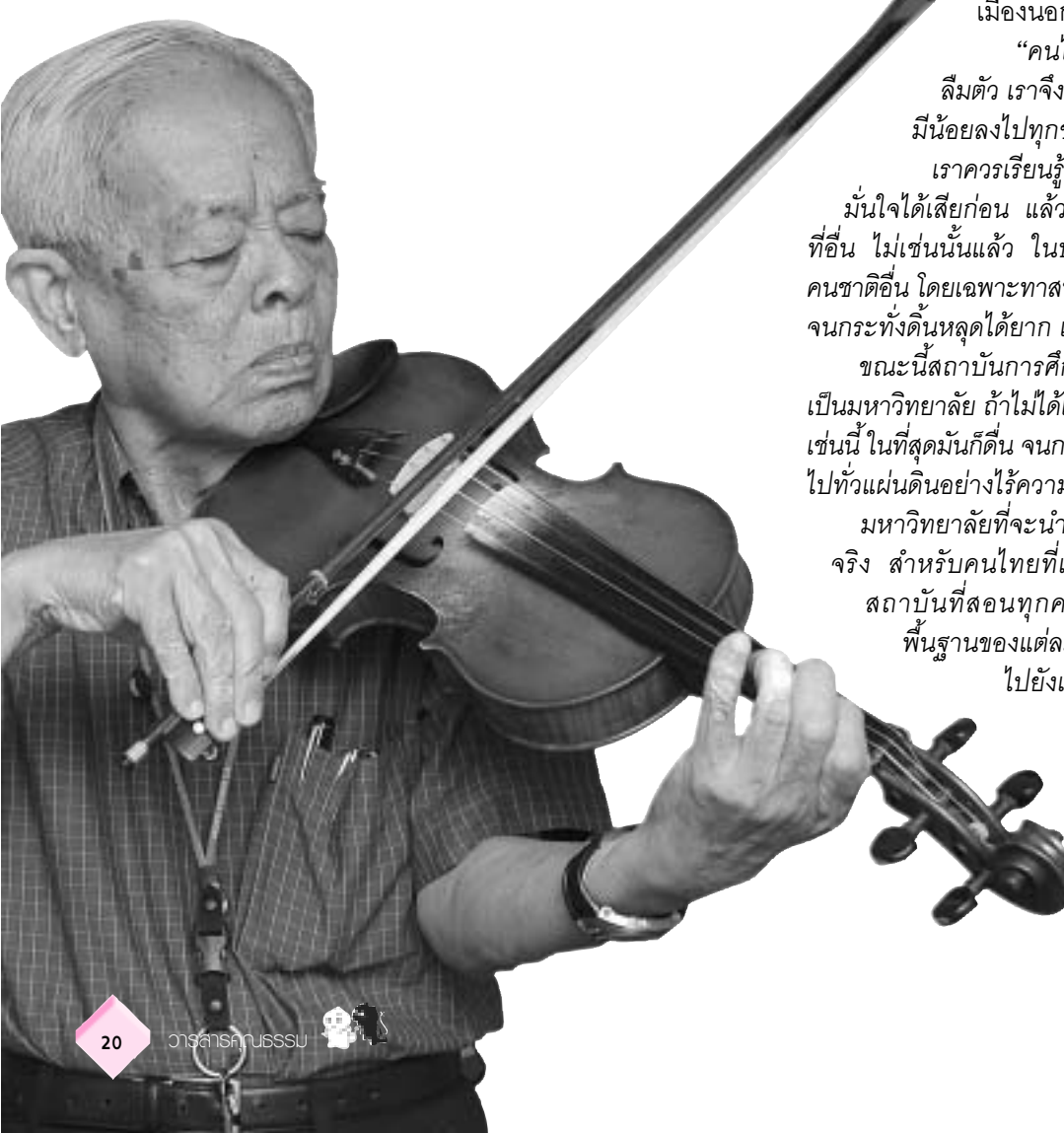
อาจารย์เล่าให้ฟังว่า การเรียนภาษาของอาจารย์เกิดขึ้นด้วยใจ และเหตุผลที่ท่านไม่ยอมไปเรียนเมืองนอกนั้นก็เพราะว่า

“คนไทยส่วนใหญ่ กำลังตกอยู่ในสภาพล้มตัว เราจึงเห็นว่า คนที่รักชาติ รักแผ่นดินจริงๆ มีน้อยลงไปทุกขณะ

เราควรเรียนรู้จากบ้านตัวเองให้ชัดเจน จนกระทั่งมั่นใจได้เสียก่อน แล้วจึงค่อยสนใจไปแสวงหาความรู้จากคนอื่น ไม่เช่นนั้นแล้ว ในบั้นปลายชีวิต อาจต้องตกเป็นทาสคนชาติอื่น โดยเฉพาะทาสทางวัฒนธรรมและทางทางเศรษฐกิจ จนกระทั่งดินหลุดได้ยาก เช่นที่เรากำลังเผชิญกันอยู่ในขณะนี้ ขณะนี้สถาบันการศึกษาหลายต่อหลายแห่งต่างก็อยากเป็นมหาวิทยาลัย ถ้าไม่ได้เป็นก็มักรู้สึกน้อยหน้าคนอื่น ถ้าเป็นเช่นนี้ ในที่สุดมันก็ตื่น จนกระทั่งกลายเป็นหญ้าแพรกที่กระจายไปทั่วแผ่นดินอย่างไร้ความหมาย

มหาวิทยาลัยที่จะนำไปสู่การสร้างสรรค์ท้องถิ่นอย่างแท้จริง สำหรับคนไทยที่เกิดบนแผ่นดินนี้ ควรจะหมายถึงสถาบันที่สอนทุกคนในชาติให้หยั่งรู้ความจริงได้ว่า พื้นฐานของแต่ละคนควรอยู่ที่ไหน ก่อนที่จะมุ่งมองไปยังเมืองนอก

เพราะความไม่รู้จักจริง จึงคิดว่า วิถีทางดังกล่าว น่าจะนำไปสู่การสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า แต่แท้จริงแล้ว หากสามารถมองเห็นได้ลึกซึ้งถึงอีกระดับหนึ่ง ย่อมรู้ว่า แต่ละคนกำลังทำลายแผ่นดินถิ่นเกิดของ

ตัวเอง หรืออีกนัยหนึ่งอาจถือว่า เป็นพื้นฐานการขยายชาติกำเนิด เพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็เป็นได้”

ท่านคือปราชญ์ที่เชี่ยวชาญทุกสื่อ

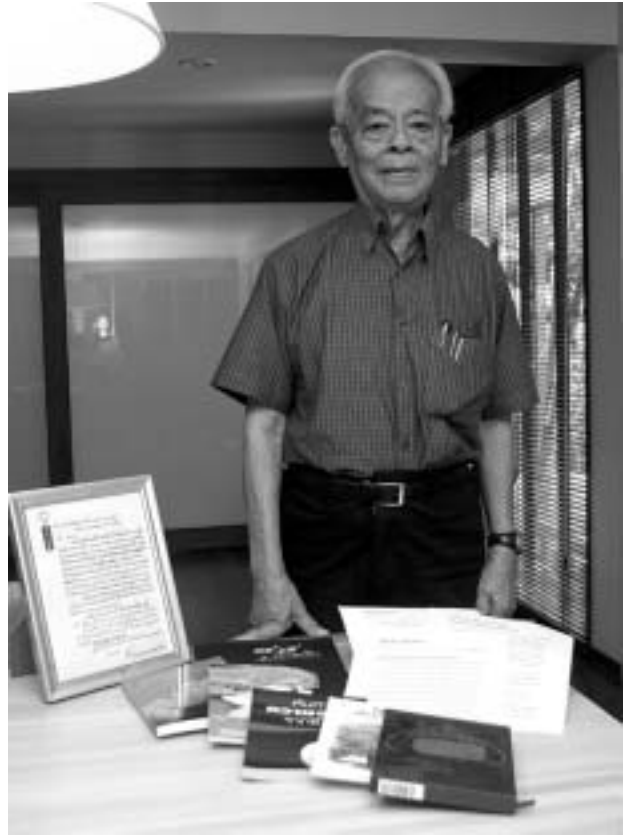
นอกจากจะเป็นครุมาตตลอดชีวิต ทำงานวิจัยพันธุ์กล้วยไม้ จนกล้วยไม้ไทยโด่งดังไปทั่วโลก จนท่านได้รับการขนานนามว่าเป็นบิดาแห่งกล้วยไม้ไทย สร้างความร่ำรวยให้แก่เศรษฐกิจทั้งของชาติและในกระเป๋าของนักธุรกิจกล้วยไม้ไทยมานับไม่ถ้วน ท่านยังเป็นปราชญ์ที่เชี่ยวชาญด้านสื่ออย่างเอกอุท่านหนึ่งของเมืองไทย

รายการโทรทัศน์ที่ท่านเป็นผู้ดำเนินรายการนั้น ท่านจัดมาตั้งแต่ปี 2498 หรือกว่า 52 ปีแล้ว จัดต่อเนื่องผ่านกาลเวลายาจนถึงปัจจุบันออกอากาศทางช่อง 11

ท่านมีผลงานเขียนเป็นหนังสือมากมายทั้งบทความ วิชาการและสารคดี จนจบบัดนี้ท่านก็ยังเขียนหนังสืออยู่ทุกวัน โดยเริ่มตั้งแต่ตี 3 เป็นบทความความคิดเห็นต่อแวดวงการศึกษาและการพัฒนาประเทศในมุมมองของท่านออกเผยแพร่ต่อเนื่องมาโดยตลอด ส่วนหนึ่งของหนังสือที่ท่านสะสม ท่านบริจาคให้หอสมุดแห่งชาตินำมาจัดทำเป็นห้องสมุดหนังสือกล้วยไม้ที่สมบูรณ์ที่สุดในเมืองไทย

ท่านเชี่ยวชาญในการถ่ายภาพอย่างหาตัวจับยาก ทั้งกล้องถ่ายภาพนิ่ง กล้องถ่ายภาพยนตร์และกล้องถ่ายวิดีโอ โดยเฉพาะภาพกล้วยไม้ ที่ท่านถ่ายเก็บไว้เป็นจำนวนมาก ส่วนหนึ่งได้รับการคัดเลือกให้จัดพิมพ์เป็นตราไปรษณียากรชุดกล้วยไม้ที่สวยงาม อีกส่วนหนึ่งบริจาคให้กับห้องสมุดของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และอีกส่วนหนึ่งเก็บไว้อย่างดีที่บ้านท่านเพื่อเป็นสมบัติชาติในอนาคต

นอกจากนั้นท่านยังมีความสามารถทางดนตรีที่น่าทึ่ง ท่านเป่าทึบเพลงปากเพลง “บ้านเรา” ให้เราฟังอย่างมีความสุข และ

เล่นไวโอลินเพลงพระราชนิพนธ์ให้พวกเราฟังอย่างไม่ถือตัว และที่น้อยคนจะรู้คือท่านวาดภาพลายเส้นได้อย่างสวยงามเช่นกัน

นี่คือความสามารถรอบตัวของปราชญ์จริงๆ

ความเป็นครูเหนือครูทั้งปวง

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ เล่าไว้ในหนังสือ “84 ปี ระพี สาคริก” ถึงความเป็นครูเหนือครูทั้งปวงของอาจารย์ระพีว่า ในงานเลี้ยงฉลองสาส์นตราตั้งครั้งแรกหนึ่งเมื่อเดือนธันวาคม 2528 ซึ่งมีนักปราชญ์ราชบัณฑิตประมาณ 200-300 คนร่วมประชุม ไม่มีใครฟังใคร เพราะล้วนแต่ผู้รู้ ถึงคิวอาจารย์ระพีขึ้น ปาฐกถาอย่างเรียบง่าย นุ่มๆ ตามบุคลิกอ่อนน้อมของท่าน แต่ปรากฏว่าคำกล่าวขึ้นต้นของท่านทรงพลังเหลือเกิน

“ท่านประธาน ท่านผู้มีเกียรติที่เคารพ

ผมมาพูดกับท่านทั้งหลายในวันนี้ เหมือนผมเอาน้ำมา แจกท่านทั้งหลาย ใครเอาขันมารอง ก็จะได้น้ำ 1 ขัน ใครเอา แก้วมารอง ก็จะได้น้ำ 1 แก้ว ใครเอากะละมังมารองก็จะได้ น้ำ 1 กะละมัง บางคนเอาตุ่มมา แต่คว่ำซะ....”

เท่านั้นเอง ที่ประชุมฮาครืน แล้วเจียบกริบฟังปาฐกถาต่อไปจนจบ ไม่มีใครกล้าคุยแข่ง ไม่มีใครกล้าลุกไปไหนเลย

ทุกวันนี้ ท่านยังทำงาน ออกพื้นที่ สอนเด็กๆ ลูก หลาน หลาน อย่างมีความสุข จนไม่น่าเชื่อว่า ชายผู้ผ่านวัยเกษียณ มาแล้วกว่า 26 ปี จะมีพลังชีวิตมากมายขนาดนี้ได้อย่างไร คงบอกได้แต่เพียงว่า

นี่คือพลังจากครูของแผ่นดินที่ยิ่งใหญ่จริงๆ

สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

เพื่อความป็นหนึ่งเดียวของคนในชาติ

อี.เอช. คาร์ (E.H. Carr) นักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษ กล่าวไว้ว่า “ประวัติศาสตร์ คือ บทสนทนาอันไม่รู้จบระหว่างปัจจุบันและอดีต” แม้ว่าสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2148 ล่วงเลยมาแล้วกว่า 400 ปี แต่พระองค์ยังคง “มีชีวิต” อยู่ในความทรงจำของคนไทยตลอดมา

เบื้องหน้าพระบรมรูปสมเด็จพระนเรศวร ขณะประทับบนพระคชาธารที่ตระหง่านเงื่อมเป็นเงาดำท่ามกลางท้องฟ้าพระราชพงศาวดารฉบับพระราชหัตถเลขาบันทึกไว้ที่อนุสรณ์ดอนเจดีย์

สุพรรณบุรี “พระเจ้าพี่ เราจะยืนอยู่ใโยในร่มไม้เล่า เชิญออกมาทำยุทธหัตถีด้วยกันให้เป็นเกียรติยศไว้ในแผ่นดินเถิด ภายหน้าไปไม่มีกษัตริย์ที่จะได้ยุทธหัตถีแล้ว”

เรื่องราวของสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ใน “ศึกยุทธหัตถี” คือหนึ่งหน้าประวัติศาสตร์ไทยฉบับ “ชาตินิยม” ที่สนุกที่สุดที่มีชื่อต้องรำเรียนและท่องจำเพียงเพื่อให้สอบผ่าน หากยังอยู่ในมโนสำนึกของคนไทยในเลือดและลมหายใจรักชาติอย่างยิ่ง ทั้งเป็นการปลุกเร้าให้คนไทยทำความดีเพื่อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนไทยทั้งชาติ

ตำนานสมเด็จพระนเรศวรมหาราชเรื่องนี้ **ท่านม้วย-หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล** ผู้กำกับชั้นครูในตำนานสยาม สร้างภาพยนตร์อลังการเรื่องนี้ด้วยทุน 700 ล้านบาทเป็นเวลากว่า 4 ปี ด้วยความคาดหวังจะให้ยิ่งใหญ่กว่า “สุริโยทัย” และปรารถนาให้ภาพยนตร์เรื่องนี้สร้างสำนึกรักแผ่นดินและทดแทนคุณแผ่นดินให้กับคนไทยทุกหมู่เหล่า

ภาพยนตร์ไทยเรื่องนี้ย้อนเล่าทุกเลี้ยวประวัติศาสตร์ชาติไทยได้อย่างสนุกสนาน เป็นเรื่องหนึ่งที่คนไทยต้องดู เพื่อความปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของคนในชาติ การร่วมกันสร้างชาติด้วยพลังสามัคคี มีฉากรบฉากเสี่ยงตายหลายฉาก ฉากเทคนิคด้วยฝีมือพระหัตถ์ของท่านม้วย ม้าศึกแสนรู้กว่า 30 ตัวนำเข้ามาจากออสเตรเลีย บางส่วนเป็นม้าที่นำแสดงในเรื่อง The Last Samurai

ตำนานสมเด็จพระนเรศวรมหาราชสะท้อนให้เห็นถึง

ตำนานสมเด็จพระนเรศวรมหาราช

สะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกที่ยิ่งใหญ่คือการทำความดี
ต้องนำมาเผยแพร่ให้คนรุ่นหลังรำลึกถึง
พลังสร้างสรรค์แห่งความดี ให้คนมีคุณธรรม
และจริยธรรมอยู่ในจิตใจ

บุคลิกที่ยิ่งใหญ่คือการทำความดี ต้องนำมาเผยแพร่ให้คนรุ่นหลังรำลึกถึงพลังสร้างสรรค์แห่งความดี ให้คนมีคุณธรรมและจริยธรรมอยู่ในจิตใจ ในขณะที่สังคมทุกวันนี้กำลังพำรุงรักษาคุณธรรมจริยธรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการสำรวจพบว่าเยาวชนคนรุ่นใหม่มีแนวโน้มที่เห็นความสำคัญของคุณธรรมและจริยธรรมน้อยลง ด้วยคำนึงถึงความร่ำรวยเป็นลำดับต้นๆ

กล่าวได้ว่าสมเด็จพระนเรศวรทรงเติบโตมาท่ามกลางวิกฤตด้วยขณะยังทรงพระเยาว์ พระเจ้าบุเรงนองแห่งกรุงหงสาวดีกำลังแผ่อำนาจออกไปทั่วภูมิภาคด้วยการทำสงคราม ทรงได้รู้จักกับสงครามเป็นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2106 ขณะที่พระชนมายุเพียง 9 ขันษา เพราะปีนั้นพระเจ้าบุเรงนองยกทัพมาตีพิษณุโลกด้วยเหตุจากช้างเผือก คนไทยจึงรู้จักสงครามครั้งนั้นในนาม **“สงครามช้างเผือก”**

ครั้นเมื่อทรงเติบโตใหญ่แล้ว ทรงเป็นจอมทัพ เมื่อกษัตริย์เมืองหนึ่งยกทัพไปตีอีกเมืองหนึ่ง หลังจากได้รับชัยชนะ นอกจากเก็บทรัพย์สินแล้ว สิ่งหนึ่งที่ต้องทำคือกวาดต้อนผู้คนกลับไปยังเมืองของตนด้วย ในฤดูแล้งปี พ.ศ. 2127 เมื่อพระนเรศวรเสด็จกลับจากเมืองแครง พระองค์ก็ทรงเพิ่มกำลังให้อยุธยาอีกด้วยการ **“เทศร์ว”** จากหัวเมืองเหนือมาไว้ในกรุง ทรงตัดสินพระทัยเตรียมพร้อมรบในกรุงอยุธยาแทนด้วย ถึงแม้จะ

เสียเปรียบด้านกำลังคน แต่ชัยภูมิอยุธยาที่มีแม่น้ำล้อมรอบและมีกำแพงเมืองแข็งแรง จะชดเชยข้อด้อยนั้นได้เป็นอย่างดี ในที่สุด กองทัพหงสาวดีซึ่งมีกำลังพลถึง 250,000 คน ก็มาถึงอยุธยาเมื่อวันที่ 11 ธันวาคม พ.ศ.2129 แล้วเข้ายึดพื้นที่ทางเหนือและตะวันออกของอยุธยา จากนั้นเกิดศึกยืดเยื้อเป็นเวลาถึง 5 เดือน

สงครามครั้งนี้อยุธยาเสี่ยงจะเสียเมืองที่สุด เพราะกองทัพหงสาวดีที่ยกมามีกำลังมากกว่าหลายเท่า ทั้งยังเป็นกองทัพที่พระเจ้าบุเรงนองคุมกำลังมาด้วยพระองค์เอง

สงครามครั้งนั้นทั้งร่ำรอยไว้ให้คนรุ่นหลังทราบว่าพระนเรศวรทรงเป็นนักยุทธศาสตร์ชั้นยอด ดังจะเห็นได้ว่าถึงแม้อยุธยาจะมีทหารน้อยกว่า แต่ก็สร้างความระส่ำระสายให้แก่ทัพหงสาวดีและทัพของหัวเมืองประเทศราชต่างๆ ซึ่งมีกำลังมากกว่าหลายเท่าได้อย่างชะงัด พระนเรศวรทรงนำทหารกองเล็กๆ ออกโจมตีค่ายข้าศึกด้วยพระองค์เอง ทั้งยังทำสงครามกองโจรอยู่เป็นระยะๆ โดยอาศัยข้อได้เปรียบของสมรรถภูมิและความคุ้นชินพื้นที่

วีรกรรมครั้งนั้น พระราชพงศาวดารซึ่งชำระในยุคต้นรัตนโกสินทร์อธิบายว่าเป็นที่มาของ **“พระแสงดาบค่าย”** หนึ่งในเครื่องราชูปโภคสำคัญของกษัตริย์ไทยมาจนถึงทุกวันนี้

ปี พ.ศ.2133 หลังการสวรรคตของสมเด็จพระมหาธรรมราชา สมเด็จพระนเรศวรเสด็จขึ้นครองราชย์เป็นกษัตริย์องค์ที่ 19 ของกรุงศรีอยุธยา และหลังจากนั้น พระองค์ก็ทรงนำทัพปราบอริราชศัตรูทั่วสารทิศ トラบจนแม้กระทั่งวาระสุดท้ายแห่งพระชนม์ชีพ พระองค์ท่านก็เสด็จสวรรคตในระหว่างเส้นทางนำทัพไปทำศึก ณ เมืองหาง ด้วยพระชนมายุเพียง 50 พรรษา

เห็นได้ว่า ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ ล้วนแต่ทรงมุ่งมั่นสร้างความเข้มแข็งเป็นปึกแผ่นให้กับราชอาณาจักรอยุธยา เพื่อดำรงไว้ซึ่ง **“อิสราภาพ”** ที่ทุกคนใฝ่หาอย่างแท้จริง

คุณธรรมนำสังคมไทย

เท้าความ

หลังจากคุณยายใช้โปรแกรมเอ็มเอสเอ็นคุยกับหลานสาวสุดที่รัก ที่เรียนต่อปริญญาโทอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ก็ทำให้คุณยายคลายเหงาได้บ้าง เพราะเมื่อไรที่คิดถึงก็ต่อเน็ตคุยกะหลานได้ดังใจ ตอนนี้คุณยายก็กลายเป็นนักแชตด้วยดี ที่ใช้การแชตถ่ายทอดภูมิปัญญาไทยไปสู่โลกไซเบอร์อย่างน่ารัก

เชิญคุณฯ ติดตามการแชตของยายหลานคุณนี้ตอนต่อไปได้ ณ บัดนี้

kunyai.com@gmail.com

หนูเหม่ม : *สวัสดิ์ค่ะคุณยาย คุณยายสบายดีนะคะ ช่วงนี้หนูคิดถึงเมืองไทยจังเลย ยิ่งได้ข่าวระเบิด เกิดขึ้นในกรุงเทพฯ ด้วยแล้ว คนทางนี้ตกใจกันทุกคนเลยนะคะ*

ยาย : ยายสบายดีจ๊ะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก แล้วยิ่งที่ชุมนุมคนอย่างห้างสรรพสินค้า หรือโรงหนัง ยายไม่เข้าไปแล้ว มีแต่สวนสาธารณะกับวัดนั่นแหละที่เข้าไปย ซึ่งยายว่านะทั้งสวนและวัดเมื่อเข้าไปแล้วก็ได้ทั้งความสุขทางกายและความสุขทางใจ แต่คนทั่วไปไม่ค่อยสนใจกันเลย ยายนะเสียดายแทน

หนูเหม่ม : *แหม ก็ใครเขาจะเข้าถึงความจริง ความดี ความงามอย่างคุณยายไปได้ทุกคนละคะ แต่คิดอีกที ที่แอลเอก็มีทั้งสวนสาธารณะและโบสถ์เป็นที่พักผ่อนของคนเมือง แล้วก็มีคนมาใช้กันเยอะจริงๆ นะคะ*

ยาย : แล้วย่างพวกห้างสรรพสินค้าเหมือนกัน ยายว่าคงมีประเทศเดียวในโลกแหละที่เปิดถึงเที่ยงคืนกัน

หนูเหม่ม : *จริงค่ะคุณยาย แถวนี่อย่างมาก 2 ทุ่ม ก็ปิดหมดแล้ว กลับมาเรื่องระเบิดตอกใจว่าคะคุณยาย ช่วยอธิบายหน่อยซิคะ มันเกิดอะไรขึ้นในบ้านเมือง*

ยาย : ตอบง่ายที่สุด คนในบ้านเมืองของเราขาดคุณธรรม ไร้ละ ขาดคุณธรรมกันตั้งแต่ระดับบนจนถึงระดับล่าง ไม่รู้ว่าอะไรคือความดี ความงาม ความจริง ช่วงนี้ ก็เลยมีคนเรียกหาคุณธรรมกันทั้งบ้านทั้งเมือง เกิดรัฐประหารก็เพราะบ้านเมืองขาดคุณธรรม คำขวัญวันเด็กก็ยังมี **“มีคุณธรรมนำใจ ใช้**

ชีวิตพอเพียง หลีกเลี้ยงอบายมุข” หรือแม้แต่ศูนย์คุณธรรมยังจัดงานใหญ่โดยใช้สโลแกนว่า **“ถึงเวลา...คุณธรรมนำสังคมไทย”**

หนูเหม่ม : *แล้วเหตุการณ์มันจะบานปลายไหมคะ คนอยู่ทางนี้ ได้ยิน ได้เห็นเรื่องแบบนี้แล้วใจแป้วเหมือนกันนะคะ*

ยาย : จริงๆ แล้วยังไม่ใช่อะไรใหญ่ในแง่ของความเสียหายทางชีวิตและทรัพย์สินนะ (ว่าไปนะหนูแคว้นหยุดปีใหม่ เมืองไทยยังตายกันเพราะอุบัติเหตุทางถนนเกือบ 500 คนนะ) แต่มันเสียหายทางด้านความน่าเชื่อถือและสุขภาพจิตของคนในชาติที่ประมาณค่าไม่ได้มากกว่า

และการขาดคุณธรรมในจิตใจยังส่งผลไปถึงพฤติกรรมเลียนแบบ ที่เด็กๆ แค่อยากกลับบ้านเพราะไม่อยากเรียน ก็โทรไปบอกตำรวจว่ามีระเบิดที่โรงเรียน จนปั่นป่วนไปทั่ว ทั้งเด็กเล็กเด็กโต ทำตามอย่างกัน จนถึงขนาดกรุงเทพฯ ไม่มีถึงชยะไปพักใหญ่ๆ เพราะกลัวจะมีคนแอบเอาระเบิดไปใส่

และตอนนี้ก็เกิดนวัตกรรมใหม่ในกรุงเทพฯ อีกแล้วละ ถึงชยะแบบใส่ถุงหนู เกิดมาทั้งชีวิต ยายก็เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ

หนูเหม่ม : *แล้วพวกเรา จะช่วยกันคลี่คลายเรื่องพวกนี้ได้ยังไงละคะ*

ยาย: แหม ถ้ามายังกะยายเป็นท่านนายกฯ แล้วหนูเป็นผู้สื่อข่าวอย่างนั้นแหละ ยายว่านะ ใครมาเป็นผู้ปกครองบ้านเมืองตอนนี้ก็ปวดหัวทุกคนแหละ เพราะการขาดคุณธรรมใน

ยายเชื่อว่าที่บ้านเมืองของเราจะดำรงอยู่ได้
 เพราะมีคนดีมากกว่าคนไม่ดี
 แต่ที่เราารู้สึกว่ามีแต่เรื่องไม่ดี
 เพราะธรรมชาติการอยากรู้อยากเห็นของคนเรา
 ชอบที่จะฟังเรื่องไม่ดี มากกว่าเรื่องดี

บ้านเมือง ไม่ใช่เรื่องที่จะสร้าง จะเสริมกันได้ง่ายๆ คิดดูนะ แม้แต่เรื่องเล็กๆ อย่างการเข้าคิว ก็ยังทำกันไม่ค่อยได้เลย เขาถึงบอกว่าถึงเวลา....ต้องใช้คุณธรรมนำสังคมกันอย่างจริงจังแล้ว

หนูเหม่ม : คุณยายพูดซะแทบไม่มีทางออกเลยนะคะ บ้านเมืองเรานั้นเลวร้ายขนาดนั้นเชียวนะคะ

ยาย : ที่ยายว่านะ มันก็เป็นความจริงที่เกิดขึ้นในสังคมนะ แต่เป็นเพียงส่วนเดียว และยายเชื่อว่าที่บ้านเมืองของเราจะดำรงอยู่ได้เพราะมีคนดีมากกว่าคนไม่ดี แต่ที่เราารู้สึกว่ามีแต่เรื่องไม่ดี เพราะธรรมชาติการอยากรู้อยากเห็นของคนเราชอบที่จะฟังเรื่องไม่ดี มากกว่าเรื่องดี (ก็อย่างที่ชอบซุบซิบนินทากันไป) หมอประเวศท่านเคยพูดว่า เรื่องไม่ดีสื่อช่วยประโคมฟรีๆ แต่เรื่องดีๆ ต้องเสียเงินเพื่อให้สื่อลงข่าว

หนูเหม่ม : ก็คงจะจริงอย่างที่ยายว่านะคะ แล้วเรื่องนี้จะจบยังไงดีล่ะคะคุณยาย

ยาย : แหม ขึ้นต้นได้ ก็ต้องจบได้ซิจะ มันก็ต้องกลับไปสร้างเสริมคุณธรรมกันในทุกระดับนะ ในระดับนโยบาย ยายก็เห็นเขากำลังผลักดันเรื่องความซื่อสัตย์สุจริตของประชาชนชาติแบบที่ภูฏานทำไง ตอนนี้อยู่ใหญ่ในบ้านเราก็ไปดูงานภูฏานเป็นว่าเล่น เพื่อจะใช้เป็นมาตรฐานใหม่แทนที่จะเน้นแต่ตัวเลขการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างเดียวอย่างที่เป็มา

ส่วนระดับชาวบ้านก็ต้องกระตุ้นต่อมสำนึกคุณธรรมกันบ่อยๆ ส่วนเด็กๆ ก็เป็นภาระของพ่อแม่ครูอาจารย์ต้องช่วยกัน เรียกว่าต้องทำพร้อมกันแบบบูรณาการนั่นแหละ ถึงจะเห็นผล แล้วก็ต้องใช้เวลาด้วย

หนูแอนด์...น้องดีจริงเหม่ม : โห คุณยายต้องเป็นที่ปรึกษารัฐมนตรีกระทรวงไหนสักกระทรวงแน่เลย ฟังดูดี แต่จะทำได้

เหรอกะ

ยาย : ได้สิ ถ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลงเร็วเกินไปนะ เพราะตอนนี้กระแสเรียกร้องคุณธรรมกำลังมาแรง ยายก็อยากให้กระแสนี้อยู่ต่อไปนานๆ บ้านเมืองจะได้กระเตื้องขึ้น ยิ่งไปนี่ก็เป็นปีมหามงคลอีกปีหนึ่ง ยายก็หวังว่าใครที่คิดร้ายต่อบ้านเมือง ก็คงมีอะไรมาดลใจให้ยับยั้งชั่งใจบ้างแหละ

หนูเหม่ม : คุณยายนี่ ครบเครื่องจริงๆ เลยนะคะ มีทั้งศาสตร์ ทั้งศิลป์ ทั้งจิตวิทยาและพลังลึกลับ...อิอิ

ยาย : ชวนเสียเรื่องอีกแล้ว พอดีกว่า ยายจะไปเอนหลังแล้วนะ รักษาตัวด้วยนะ ยายเป็นห่วง

หนูเหม่ม : เซ่นกันคะ คุณยายก็รักษาสุขภาพด้วยนะคะ บายคะ

เยาวชนแสงอรุณ

เครือข่ายเยาวชนในรูปแบบชายตรง

อาจารย์พนัส ประดลชอบ

พออาทิตย์ต่อมาอาจารย์ไม่ว่าง เด็กเกรกกลุ่มนี้ก็ยิ่งมาจัดกิจกรรมต่อ จนผูกพันกัน ระหว่างรุ่นพี่รุ่นน้อง เขาเกิดแรงผลักดันที่จะทำความดี กับสังคม กับชุมชนขึ้นมาเอง ผมจึงเอาแนวคิดนี้มาใช้กับ โครงการเยาวชนแสงอรุณ

ให้เด็กคิดเองว่าจะทำอาหารอะไรกินกัน ก็เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และเห็น พฤติกรรมต่างๆ ของเพื่อนๆ ในกลุ่ม เป็นการสอนทางอ้อมให้เด็กรู้จักการวางแผน เตรียมการ และการจัดการ

อาจารย์กระตุ้นให้เด็กอยากทำ กิจกรรม โดยมีการเลื่อนขั้นเป็นระดับ

นี่คืออีกหนึ่งความพยายามของ อาจารย์พนัส ประดลชอบ รองผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักเรียนวัย 47 ปี จากโรงเรียนตราษตระการคุณ จ.ตราด ที่พยายามสร้างเครือข่ายเยาวชนในรูปแบบใหม่ นำเอาหลักเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ มาผสมกับรูปแบบสินค้าชายตรง กลายเป็นเครือข่ายเยาวชนแสงอรุณ ที่จะเป็นเครือข่ายเยาวชนรูปแบบใหม่ ที่เด็กเป็นผู้ขยายเครือข่ายทำดีด้วยตัวเอง

“ผมได้แรงบันดาลใจจากอาจารย์ จิราภา ครูสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียน ที่จับเอาเด็กเกรกกลุ่มหนึ่งมาทำกิจกรรม นันทนาการภาษาอังกฤษให้กับเด็กเล็กที่ วัดไผ่ล้อมในวันอาทิตย์ พออาทิตย์ต่อมา อาจารย์ไม่ว่างเด็กเกรกกลุ่มนี้ก็ยิ่งมาจัด กิจกรรมต่อ จนผูกพันกันระหว่างรุ่นพี่รุ่น น้อง เขาเกิดแรงผลักดันที่จะทำความดีกับ สังคมกับชุมชนขึ้นมาเอง ผมจึงเอาแนวคิดนี้มาใช้กับโครงการเยาวชนแสงอรุณ”

เยาวชนแสงอรุณ เป็นโครงการ

นำร่องที่อาจารย์พนัสอบรมเด็ก 4 โรงเรียน ในจังหวัดตราด คือ ตราษตระการคุณ สตรีประเสริฐศิลป์ ประณีตวิทยาคมและ สะตอรัชมังคลาภิเษก โดยคัดนักเรียน ม.4 มาอบรมต่อเนื่องจำนวน 40 คน มาเข้า ค่ายที่วัดไผ่ล้อม 2 วัน 2 คืน ให้เด็ก ทำกิจกรรมหลากหลาย แต่วางเป้าหมาย หลักคือสร้างแรงบันดาลใจให้เด็กๆ อยาก ทำกิจกรรมด้วยตัวเอง

ได้ผลจริงๆ เมื่อผ่านการอบรม เด็กๆ ทั้ง 4 โรงเรียนมาขอจัดกิจกรรมใน โรงเรียนของตัวเอง ตัวอย่างกิจกรรมหนึ่ง ที่เด็กๆ ชอบมาก ก็คือการแบ่งเด็กเป็น กลุ่มละ 8 คน ให้เงินไปกลุ่มละ 120 บาท

แบบระบบชายตรง คือเริ่มจากเยาวชน แสงอรุณ เมื่อผ่านการทำกิจกรรมจะ ขยับขึ้นไปเป็น เยาวชนแสงเงิน เยาวชน แสงทอง และขั้นสุดท้าย เยาวชนธรรมะ อาจารย์พนัส ตั้งเป้าจะให้เด็กๆ ทั้ง 40 คนนี้เป็นต้นแบบในการไปสร้างเครือข่าย ในโรงเรียนทั้งจังหวัดตราดที่มีอยู่กว่า 100 โรงเรียนอนาคตอันใกล้นี้ ทำแบบค่อย เป็นค่อยไป แต่เน้นสร้างแรงบันดาลใจให้ เด็กอยากทำ กิจกรรมดีๆ อย่างต่อเนื่อง ไม่รู้จบ

นับเป็นกิจกรรมขยายเครือข่ายที่ น่าสนใจจริงๆ เราขอเอาใจช่วยอาจารย์ เต็มที่

สวัสดิ์ คุณผู้อ่านที่รัก >>>>

พบกันอีกแล้วนะค่ะ สำหรับหน้าที่เป็นที่ปักใจ... เอ๊ย...เป็นที่ปักผ่อนคลายเครียด จากการอ่านเรื่องราวดี ๆ มา ทั้งเล่ม มาร่วมสนุกกันแบบเบาๆ แต่กว่าจะเล่นเกมนี้เสร็จ อาจจะต้องเครียดเพิ่มอีกก็ได้นะค่ะ... ล้อเล่นน่า

ก่อนอื่นคุยกันนิดหนึ่งนะค่ะ ที่แรกพีๆ ที่นี่ก็เป็นห่วงว่าหายไป 2 เดือน น่องๆ อาจจะลืมพวกพีๆ ไปแล้วก็เลยให้น่องดี-เดี่ยวออกมา วาดลวดลายแทน ปรากฏว่าแฟนนานูแฟน (ขออภัยสำนวนของหนังสือ ด้วยทุนมาชะหน่อย) ยังคงคับคั่งเช่นเคย โดยเฉพาะแฟนเก่าๆ ทำให้พวกพีๆ ในกองบก.ปลื้มกันเป็นแถวเลยนะค่ะ

เอาละ เรามาสนุกกันด้วยเกมสใหม่ดูบ้าง เป็นการเติมคำในช่องที่กำหนด โดยมีปริศนาคำใบ้ดังนี้ค่ะ (และยังใบ้คำเฉลยเพิ่มให้ด้วยนะค่ะ)

คงไม่ยากเกินไปนะค่ะ เพราะทุกคำตอบก็อยู่ในเนื้อหาของวารสารเล่มนี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอย่ารอช้านะค่ะ รีบเขียนคำตอบที่ถูกต้อง กรอกชื่อที่อยู่ของคุณมาด้วยแล้วใส่ซองติดแสตมป์ส่งมาให้ (ถ้าไม่อยากจะตัดหนังสือ ก็ให้ถ่ายเอกสารหรือใครจะเขียนตอบมาในไปรษณียบัตร โดยลอกคำตอบมาให้ชัดเจนโดยไม่ต้องเขียนวาดตารางมาหรือคะนะค่ะ)

1 [] [] [] [] [] [] [] [] [] น

	4	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]
		[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]
			3	น	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]
				[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]
					2	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]
						2	เ	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]
								า	[]	[]	[]	[]	[]	[]	[]

แนวนอน

1. เรื่องแรกของพระราชอารมณ์ขัน
2. เครื่องช่ายเยาวชนรูปแบบใหม่ของ อ.พนัส ประดลชอบ
3. พระมหากษัตริย์ที่กระทำยุทธหัตถี

แนวตั้ง

2. คุณยายคุยกับหนูแฮมมอนด์ด้วยวิธีใด
4. คุณวีระ จงไพศาลทำอะไรก่อนมาเป็นประธานเกษตรตำบล

กอง บก.วารสาร “คุณธรรม”

32/152 ซอย 56 ถ.รามอินทรา ลาดพร้าว กทม. 10230

50 ท่านที่ตอบถูกและโชคดี จะได้รับของขวัญแก่จากศูนย์คุณธรรม เช่นเคยหมดเขตส่งคำตอบในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2550 นี้ะคะ แล้วพบกันใหม่ ฉบับหน้าคะ

สนุกกับ น่องดี-เดี่ยว ฉบับกุมภาพันธ์ 2550

ชื่อผู้ตอบ..... นามสกุล

ที่อยู่.....

โทร..... อีเมล (ถ้ามี).....

ขอตอบว่า	แนวนอน	แนวตั้ง
	ข้อ 1 คือ	ข้อ 2 คือ
	ข้อ 2 คือ	ข้อ 4 คือ
	ข้อ 3 คือ	

(เฉลยคำตอบฉบับมกราคม 2550 ข้อ 1-ข. ข้อ 2-ค. ข้อ 3 -ง. ข้อ 4 -ก.)

TV

1

31

ชื่องาน/รายการ	สถานที่จัด	วันที่
รายการ “ดอกไม้บาน สื่อสารความดี” สอนศิลปะธรรมสำหรับเด็กและผู้ใหญ่ โดย พระมหาสมโชท ธีรธัมโม	ออกอากาศทางช่อง 3 (สารคดี 3 นาที) ร.ร.พุทธศาสนาวันอาทิตย์ วัดชลประทานรังสฤษฎ์ นนทบุรี สนใจติดต่อด้วยตัวเองที่วัด	ศุกร์ หลังข่าวเที่ยง ผู้ใหญ่-เสาร์-บ่าย เด็ก-เสาร์-อาทิตย์
วิปัสสนาเบื้องต้น (อ.เรณู) 1 สำหรับสาธุชนทั่วไป	ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ ปทุมธานี (ศูนย์ 2) ฝ่ายกิจกรรม 0-2805-0790-3	9 - 11 ก.พ. 50
คอนเสิร์ต ดอกไม้บาน “World Music”	เสถียรธรรมสถาน	10 ก.พ.50 เวลา 17.00
วิปัสสนา พรครูปลัดประจำก 1 สำหรับผู้เคยปฏิบัติวิปัสสนามาแล้ว	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เพชรเกษม 54 (ศูนย์ 1) ฝ่ายกิจกรรม 0-2805-0790-3	10 -19 ก.พ. 50
หลักสูตรผู้นำรุ่น 15-18 ก.พ.	สถาบันฝึกอบรมผู้นำ ติดต่อคุณสมพงษ์ พิงเจริญจิตต์ 081-853-5000 หรือ 0-2681-6068	15 -18 ก.พ. 50
วิปัสสนาเบื้องต้น (พระมหาอุเทน ปญญาปริทัตต์) 1 สำหรับสาธุชนทั่วไป	ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ ปทุมธานี (ศูนย์ 2) ฝ่ายกิจกรรม 0-2805-0790-3	16 - 18 ก.พ. 50
วิปัสสนานานาชาติ (ภาษาอังกฤษ) 1 (อ.เฮเลนจันทมิตร) สำหรับชาวต่างประเทศ และชาวไทยที่สนใจ (มีค่าลงทะเบียน)	ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ ปทุมธานี (ศูนย์ 2) ฝ่ายกิจกรรม 0-2805-0790-3	16 - 18 ก.พ. 50
ศิลป์ในการพัฒนาชีวิตด้วยอานาปานสติภาวนา สำหรับบุคคลทั่วไป	เสถียรธรรมสถาน	16-18 ก.พ.50 เวลา 04.30-21.00
กิจกรรม โรงเรียนพ่อ-แม่	เสถียรธรรมสถาน	18 ก.พ.50 เวลา 09.00-16.00
วิปัสสนา พระมหาทองมั่น สุทฺถจิตโต 1	ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ ปทุมธานี (ศูนย์ 2) ฝ่ายกิจกรรม 0-2805-0790-3	21 - 28 ก.พ. 50
พัฒนาจิตให้เกิดปัญญาและสันติสุข โดย คุณแม่สิริ กรินชัย 4 สำหรับสาธุชนทั่วไป อายุตั้งแต่ 15 ปี	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เพชรเกษม 54 (ศูนย์ 1) ฝ่ายกิจกรรม 0-2805-0790-3	21 - 28 ก.พ. 50
วิปัสสนาเบื้องต้น (อ.เรณู) 2 สาธุชนทั่วไป	ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ ปทุมธานี (ศูนย์ 2)	2-4 มี.ค.50
ศิลป์ในการพัฒนาชีวิตด้วยอานาปานสติภาวนา เนื่องในวันมาฆบูชา สำหรับบุคคลทั่วไป	เสถียรธรรมสถาน	2-5 มี.ค.50
พัฒนาวิทยาการ วิทยาการของคุณแม่สิริ และเจ้าภาพ	ยุวพุทธฯ เฉลิมพระเกียรติ ปทุมธานี (ศูนย์ 2)	2-10 มี.ค.50
ทำบุญตักบาตร วันมาฆบูชา สมาชิกและสาธุชนทั่วไป	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เพชรเกษม 54 (ศูนย์ 1)	3 มี.ค.50
เชิญร่วมทำบุญตักบาตรเนื่องในวันมาฆบูชา	เสถียรธรรมสถาน	3 มี.ค.50 เวลา 07.00 น.
ทำวัตรเย็น สวดธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ฟังธรรมและเวียนเทียน		เวลา 17.00 น. เวลา 19.00 น.
เนกขัมมบารมี (ศิริราช) เฉพาะ นศ.พยาบาลศิริราช	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เพชรเกษม 54 (ศูนย์ 1)	4-10 มี.ค.50

เวทีนี้สำหรับคุณผู้อ่านทุกคน นะคะ บก. ยินดีตอบทุกคำถามและฉบับใดได้ตีพิมพ์เรามีของกำนัลที่มีคุณค่าให้ทุกคนค่ะ ส่งคำถามได้ที่ กอง บก. วารสารคุณธรรม 32/152 ถ. รามอินทรา 65 ลาดพร้าว กทม. 10230 หรือโทรสารที่ 0 2945 8057 หรืออีเมลที่ Stylecreative@yahoo.com

เจริญพร คุณโยม คณะศุภย์คุณธรรมทุกท่านทราบ

ด้วยอาตมาภาพ เป็นพระภิกษุรูปหนึ่ง ที่มีความสนใจในงานกิจกรรมต่างๆ ของท่านหรือทางศุภย์คุณธรรม และได้รับหนังสือต่างๆ ที่หลากหลาย ด้วยเนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนทั่วไป ที่ทางศุภย์ฯ ได้กรุณาจัดส่งมาให้ตามวาระต่างๆ มากมาย เป็นวิทยาทานให้อุณฺชนรุ่นหลังได้เรียนรู้ศึกษาหาประโยชน์อันพึงจะได้รับจากทางศุภย์ฯ เพื่อเป็นประโยชน์หากได้นำมาปฏิบัติด้วย

ตั้งแต่ทางศุภย์ฯ ย้ายที่ทำการใหม่ในปีนี้เป็นฉบับแรกที่อยากเขียนถวายพรสำหรับปีใหม่อาตมาภาพขอตั้งจิตอธิษฐานให้คุณโยมคณะศุภย์คุณธรรมทุกท่าน ประสบแต่ความสุข พบแต่สิ่งที่ดีทั้งงามและมีสุขภาพที่แข็งแรงตลอดปี 2550

พระสุรพล วชิรวัังโส
วัดหนองขุย จ.ลพบุรี

ให้มาติดต่อรับด้วยตัวเองตามที่อยู่หน้า 2 ของวารสารนี้ พวกเราที่นี่ยินดีบริการด้วยความเต็มใจ

บ.ก.

เรียน บ.ก.วารสาร “คุณธรรม”

หนูติดตามอ่านวารสารคุณธรรมเสมอ เป็นหนังสือที่ดีมาก เหมาะสำหรับทุกคนในครอบครัวอ่าน และเป็นหนังสือที่ให้ความรู้และแนวคิดดีๆ แก่ผู้อ่านทุกฉบับ

ขอบคุณสำหรับการผลิตหนังสือดีๆ ให้พวกหนูอ่าน พร้อมนี้หนูได้ส่งแสตมป์ 10 บาทมาขอหนังสือคู่มือรักพ่อแม่ตามที่อยู่ที่แนบมาด้วยค่ะ ด.ญ. พันธุ์ชนก จันทร์ผง
83 หมู่ 7 ต.วรรณคร อ.บัว จ.น่าน 55120

เรียน ด.ญ.พันธุ์ชนกที่น่ารัก

หนูต้องเป็นเด็กน่ารักแน่ๆ ที่อ่านวารสารนี้และยังอยากได้หนังสือคู่มือรักพ่อแม่อีกด้วย ทางทีมงานได้จัดส่งหนังสือให้หนูแล้ว และพร้อมที่จะรับเรื่องราวดีๆ ในชุมชนท้องถิ่นของหนูเสมอ เขียนเล่าเรื่องราวดีๆ ส่งมาได้เลยค่ะทุกเรื่องที่ดีตีพิมพ์มีของขำว่วยให้ทุกฉบับค่ะ

บ.ก.

เรียน กองบ.ก.วารสารคุณธรรมทราบ

ผม นายสมบัติ กาญจนวุฒิศิษฏ์ ต้องขอขอบคุณทาง บ.ก.วารสารคุณธรรมที่ได้จัดส่งวารสารคุณธรรม ฉบับเดือน

มกราคม มาให้ผม ผมขอบอกว่าทำรูปเล่มได้สวย สะอาดตา เนื้อหาสาระในวารสารอ่านเข้าใจง่าย รูปแบบเก๋ของวารสารผมก็ไม่ได้หมายความว่าทำไม่ดีก็ใช้ได้ แต่บางเล่มสีออกจะดูจืดจางไม่มาก แต่เนื้อหาสาระยังอ่านเข้าใจง่าย บางครั้งการออกแบบรูปเล่ม จะออกสีเข้มทำให้อ่านเนื้อหาจะมองตัวหนังสือไม่ค่อยชัดเจน แต่ในรูปเล่มใหม่ ออกแบบรูปเล่มเนื้อหาชัดเจน ดูแล้ว สะอาดตาชวนให้น่าอ่าน น่าติดตามมากขึ้น

สุดท้ายนี้ ผมขออวยพรให้วารสารคุณธรรมจงอยู่กับเยาวชนไทยตลอดไป และขอให้ทางกองบ.ก.วารสารคุณธรรมจงมีสุขภาพแข็งแรง มีความสุขตลอดไปครับ

ขอแสดงความนับถือ
สมบัติ กาญจนวุฒิศิษฏ์และครอบครัว

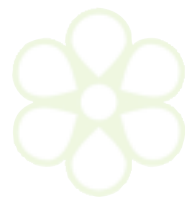
เรียนคุณสมบัติและครอบครัว

กอง บ.ก.ต้องขอขอบคุณคุณสมบัติด้วยเช่นกัน ที่ติดตามวารสารของเราทั้งครอบครัว คำติชมของคุณสมบัติ ทำให้พวกเราหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง และเท่าที่ฝ่ายแจกรางวัลแจ้งมา ก็ทำให้เรารู้ว่าครอบครัวคุณสมบัติเป็นแฟนประจำของคอลัมน์ “สนุกกับน้องตี-เดียว” ส่งมาร่วมสนุกทุกครั้งไป และได้รางวัลไปบ้าง ไม่ได้บ้างตามสมควร ก็ขอให้คุณสมบัติและครอบครัวสุขภาพแข็งแรงกันตลอดปีหมูเช่นกันค่ะ

บ.ก.

กราบนมัสการพระสุรพล วชิรวัังโส ทางทีมงานและเจ้าหน้าที่ศุภย์คุณธรรมขอน้อมรับพรปีใหม่ด้วยความปลาบปลื้มใจ และขอแจ้งข่าวสู่สถาบันต่างๆ ที่ต้องการเอกสารสิ่งพิมพ์ที่ผลิตในนามศุภย์คุณธรรมว่าให้ติดต่อขอรับเอกสารที่ศุภย์ฯ ได้โดยตรงโดยกรุณาโทร. สอบถามรายละเอียดก่อนก็จะเป็นการดี เนื่องจากเอกสารของเรามีเป็นจำนวนมาก จึงขอความกรุณา

แชมป์ Power Band Awards

เก๋แบบขกทึม

เด็กไทยไร้ขีดฉบับนี้ มากันเป็นทีม เพราะเราจะพาท่านไปสัมผัส กับตัวตน เป็นๆ ของเด็กๆ จากโรงเรียนบดินทร์เดชา (สิงห์ สิงหเสนี) เจ้าของแชมป์ Power Band Awards ครั้งที่ 4 ซึ่งถ้วยพระราชทานของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ศูนย์คุณธรรมเป็นเจ้าภาพ เพราะน้องๆ เป็นตัวเต็งมาตั้งแต่รอบแรก จนถึงรอบชิงชนะเลิศ มาดูสิว่า เบื้องหลังความสำเร็จของพวกเขา นั้นคืออะไร

“การเป็นนักดนตรี ผมได้ทั้งสังคม ได้ประสบการณ์ ได้เพื่อน และได้มีโอกาสสอบเข้าโควตาโครงการศิลปะดีเด่นของ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีนี้ผมก็จะไปเรียนที่จุฬาฯแล้ว เพื่อนๆนักดนตรี ที่สอบเข้าได้แบบผมก็มีหลายคนที่บ้านผมไม่ว่าคุณพ่อ คุณแม่ หรือพี่สาว ก็ภูมิใจในตัวผมกันทุกคน”

“อยากฝากถึงเพื่อนๆทุกคน ถ้ามีเวลาว่างให้นำมาใช้เป็นประโยชน์กับตัวเองจะดีกว่า ไม่ว่าจะเล่นกีฬา เล่นดนตรี ตามความถนัดของตัวเอง หรือทำประโยชน์อื่น ๆ ก็ดีทั้งนั้น”

น้องวรรณะให้ข้อคิด

เด็กกลุ่มนี้ทำให้เราเห็นภาพชัดเจนขึ้นว่า แค่อ้อมหนอกอย่างเดียวยังไม่เพียงพอในการสานฝันร่วมกัน หากแต่จะต้องหลอมรวมใจให้เป็นหนึ่ง มุ่งมั่นทำในสิ่งที่ตนเชื่อมั่น แล้วฝันนั้นก็จะ成真

คนแรกที่เราได้พูดคุยด้วย คือ น้องวรรณะ ต้นเจริญผล หัวหน้านาวววัย 18 ปี อยู่ม.6 สายศิลป์-คำนวณ ผู้ทำให้เราทราบว่านักดนตรีของวงลูกทุ่งนี้ทั้งหมด เล่นวงโยธวาทิตจนถึงระดับแชมป์กันมาแล้ว

“รู้สึกภาคภูมิใจมากครับ ตั้งแต่แข่งขันในระดับวงดนตรีลูกทุ่ง ครั้งนี้เป็นรางวัลที่ใหญ่ที่สุด แต่ถ้านับถ้วยในการแข่งวงโยธวาทิตก็ได้รับถ้วยพระราชทานมาแล้ว 3 ครั้ง”

“เรื่องการซ้อมนั้น รอบแรกนักดนตรีซ้อมประมาณ 1 อาทิตย์ก่อนแข่ง ส่วนนักร้องกับจินตลีลาซ้อมมาก่อนนักดนตรีประมาณ 2-3 อาทิตย์ ซ้อมกันค่อนข้างหนัก ตั้งแต่บ่าย 3 โมงครึ่งถึง 5 โมงเย็นทุกวัน เครื่องดนตรีก็เป็นของวงโยธวาทิต บางส่วนก็เอาของส่วนตัวมาเหมือนกัน กีตาร์ เบส ส่วนเสื้อผาก็เป็นชุดของวงอยู่แล้ว”

คนต่อมาที่เราไปคุยด้วย คือชุปเปอร์สตาร์ ผู้เป็นนักร้องนำ ที่มีเสียงอันทรงพลัง (สังเกตดูหุ่นน้องเขาก็คงจะไม่สงสัย) น้องเบนซ์ ณัฐพงศ์ อรรถการุณพันธ์ วัย 16 ปี อยู่ม.5 พร้อมน้ำหนักตัว 130 กก. น้องเบนซ์คือส่วนสำคัญที่ทำให้วงชนะเลิศ เพราะเป็นผู้ถ่ายทอดบทเพลง “ความฝันอันสูงสุด” ได้อย่างน่าฟัง

“ดีใจครับ ที่ได้สร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียน ถ้าจะไปแข่งที่ไหนอีกก็อยากจะไป อาจารย์จะสอนว่าเป็นคนเก่งแล้วก็ต้องเป็นคนดีด้วย ให้นอบน้อมกับคนทั่วไป”

“เมื่อปีที่แล้ว ผมหนัก 80 กก. แต่ทางบ้านส่งไปเรียนซัมเมอร์ที่นิวซีแลนด์ ประมาณ 2-3 สัปดาห์ กลับมาก็อ้วนอย่างนี้แหละครับ”

น้องเบนซ์ให้ข้อข้องใจเรื่องน้ำหนักตัว

“ผมชอบร้องเพลงมาตั้งแต่เด็กๆ ทางบ้านก็สนับสนุน

นายวรรณะ ตันเจริญผล

“อยากฝากถึงเพื่อนๆ ทุกคน ถ้ามีเวลาว่างให้นำมาใช้เป็นประโยชน์กับตัวเองดีกว่า ไม่ว่าจะเล่นกีฬา เล่นดนตรี ตามความถนัดของตัวเอง หรือทำประโยชน์อื่นๆ ก็ดีทั้งนั้น”

นายณัฐพงศ์ อรรถการณพันธ์

“อยากให้เพื่อนๆ หันมาทำสิ่งที่เกิดประโยชน์กับตัวเองมากกว่า จะมีดีห่างไกลทั้งยาเสพติด และการเล่นเกมก็ควรแบ่งเวลาให้ถูกต้องด้วย”

ด.ญ.พิชามญชุ์ ดีเสมอ

“หนูได้สังคม ได้รู้จักการปรับตัว เข้ากับคนอื่น รู้จักอดทน รู้จักเสียสละ ได้ความรักความสามัคคี ในหมู่เพื่อนๆ”

เต็มที เมื่อได้รางวัล แม้ดีใจที่ประสบความสำเร็จ หายเหนื่อยเลยเพราะต้องมารับส่งผมทุกครั้งในเวลาที่ย่อม แต่เรื่องเรียนตอน ม.4 ได้ 3.4 พอมาทำกิจกรรมร้องเพลง ม.5 ก็เหลือ 3.1 ก็ตกนิดหน่อย แต่ก็ได้ทำกิจกรรมที่ชอบเยอะมาก”

“ตอนแรกที่อาจารย์ชวนมาร้องในวง ผมก็หนักใจนะ แต่ก็ปรับตัวได้ ผมซ้อมทุกวันๆ ละ 2 ชั่วโมง และอาจารย์ก็ช่วยในเรื่องจังหวะ ทำให้ผมร้องได้ดีขึ้น อนาคตก็อยากจะเป็นครูสอนร้องเพลงครับ น่าจะเป็นแนวสากล หรือไทยสากล คงไม่ใช่ลูกทุ่ง เพราะร้องยากและต้องมีการเอื้อนเสียงด้วย”

จะฝากอะไรถึงเพื่อนๆ บ้าง น้องเบนซ์บอกว่า

“อยากให้เพื่อนๆ หันมาทำสิ่งที่เกิดประโยชน์กับตัวเองมากกว่า จะได้ห่างไกลทั้งยาเสพติด และการเล่นเกมก็ควรแบ่งเวลาให้ถูกต้องด้วย”

คนสุดท้ายที่เรามีโอกาสคุยด้วย ก็คือน้องเล็กคนสวย ผู้ทำหน้าที่แดนเซอร์ประจำวง หนึ่งในทีมงานจินตลีลาที่สร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับผู้ชม น้องดาว ด.ญ.พิชามญชุ์ ดีเสมอ เรียนอยู่ ม.2

“ดีใจมากๆ ค่ะ ที่ได้รางวัล เพราะแดนเซอร์โรงเรียนเราเป็นเด็ก ม.ต้นทั้งหมด ตอนแรกก็คิดว่าจะสู้ไม่ได้ เลยต้องซ้อมกันหนักๆ รอบแรกซ้อมก่อนแข่ง 1 อาทิตย์ มีรุ่นพี่ที่จับไปแล้วมาสอนท่าเต้นให้ โดยรุ่นพี่ก็ศึกษาจากซีดีเพลงลูกทุ่ง

เช่น ของก๊อต จักรพรรณ อาบครบุรี”

“หนูก็พยายามทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด เต็มไม้เต็มมือ ซ้อมแต่ละวันตั้งแต่บ่าย 3 ถึง 7 ทุ่ม กลับไปบ้านก็ยังซ้อมเพิ่มอีก ส่วนรอบชิงชนะเลิศ ซ้อมทุกวันก่อนแข่งเพื่อให้ชำนาญและไม่ผิดพลาด ถึงแม้จะเหนื่อย แต่ก็สนุกและเป็นสิ่งที่หนูชอบอยู่แล้ว”

“เรื่องชุดนี่ก็ไปเช่าเขามาค่ะ เราจะชาวดีเสียงกันว่าชุดไหนดีกว่ากัน โดยดูว่าอยู่บนเวทีต้องดูดีดูงาม เวลาที่แสงไฟจับต้องดูแล้วสวย”

“หนูว่าหนูได้สังคม ได้รู้จักการปรับตัวเข้ากับคนอื่น รู้จักอดทน รู้จักเสียสละ ได้ความรักความสามัคคีในหมู่เพื่อนๆ โดยไม่มีผลกระทบกับการเรียน คุณพ่อคุณแม่ก็ภูมิใจในตัวหนู ครูอาจารย์ก็เป็นกำลังใจ มาช่วยดูแลตลอดทั้งการฝึกซ้อมและการแข่งขัน”

น้องดาวเล่าอย่างภาคภูมิใจ

น่าชื่นชมจริงๆ นะคะสำหรับเด็กเก่งทุกคนในวงนี้ ซึ่งเราไม่สามารถพูดคุยนได้ทั้งหมด แต่ทั้ง 3 คนนี้ก็คงให้คำตอบคุณๆ ได้แล้ว ว่าทำไมพวกเขาถึงกลายเป็นแชมป์ได้ในวันนี้ **นับถือในความมุ่งมั่นของทุกๆ คนจริงๆ ค่ะ**

ชายผู้ไร่

วัยเกษียณ

อย่างคุ้มค่า
เพื่อคุณแผ่นดิน

วีระ จงไพศาล

หนุ่มใหญ่วัย 55 ปี คนนี้ ผังรากอยู่ที่จังหวัดตราด อดีตเขานั่นคือพนักงานการทำเรือ แต่ด้วยความรักบ้านเกิด จึงเข้าโครงการเกษียณก่อนกำหนดหรือที่เรียกกันติดปากว่า เออลีวีร์ ออกมาเป็นเกษตรกรเต็มขั้นเมื่ออายุยังไม่ถึง 50

ด้วยความที่ไม่ชอบอยู่นิ่ง นอกจากจะทำสวนยางและสวนผลไม้ในพื้นที่บ้านที่ ต.ห้วยแร้ง อ.เมืองตราดจนอยู่ตัวแล้ว เขาก็เห็นว่า “จะนอนกินบ้านอยู่โดยไม่ทำอะไรให้เป็นประโยชน์บ้าง ทั้งๆที่ร่างกายก็แข็งแรงหรือ” เขาเลยมาเป็น “หมอดินอาสา” ของกรมพัฒนาที่ดิน

ทำหน้าที่แนะนำชาวบ้านไร่ เกี่ยวกับการปรับปรุงดินอยู่ปีเศษ พอมีโครงการพลิกฟื้นวิถีชุมชนของตำบลห้วยแร้งที่ได้งบจากสถาบันพัฒนาองค์กรเอกชน ความที่คลุกคลีกับชาวบ้านอยู่แล้ว จึงได้เป็นผู้ประสานงานโครงการนี้ จนถึงเดือน กค. ปี 49 มีการประชุมเกษตรกรระดับตำบล เขาก็ได้รับเลือกจากชาวบ้านให้เป็นประธานเกษตรตำบล

เป็นได้ไม่นานถูกเรียกเข้าประชุมระดับอำเภอ ประธานเกษตรตำบลทั้ง 13 แห่งเห็นหน่วยก้านเขาดี เลือกให้เป็นประธานเกษตรอำเภอ วนไปอีกเดือนสำนักงานเกษตรจังหวัดเรียกเข้าประชุมประธานเกษตรอำเภอทุกคน ก็เลือกเขาเป็นประธานเกษตรจังหวัดอีก

วีระ จงไพศาล ผู้นี้จึงกลายเป็นผู้นำทางการเกษตร เพื่อทดแทนคุณแผ่นดินอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ทุกวันนี้เขาตะลอนๆ สอนชาวบ้านให้ลด ละ เลิกอบายมุข ลดรายจ่าย เพิ่มรายได้ ด้วยการสอนทำน้ำยาล้างจานจากต่างซีเด้า ทำยาสระผม สบู่เหลวจากสมุนไพรพื้นบ้านแม้กระทั่งน้ำปลาและการถนอมอาหารอีกหลากหลายชนิด ให้ชาวบ้านเข้าสู่วิถีพอเพียงอย่างแท้จริง

ขณะนี้เขากำลังผลักดันให้ ต.ห้วยแร้งกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่เรียกกันว่าโฮมสเตย์ เพราะมีความพร้อมทั้งวิถีชีวิตชุมชน ความบริสุทธิ์สะอาดของธรรมชาติ และแหล่งอารยธรรมดั้งเดิม

วันนั้น เราชื่นชมกับวิถีพอเพียงของคุณวีระพอๆ กับฝันว่า จะได้ยืนชื้อห้วยแร้งติดอันดับแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ชั้นนำของเมืองไทยในอนาคตอันใกล้

